

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een Avontuur in China

Nr 2079

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een avontuur in China.

HOOFDSTUK I.

RAFFLES WENST AFLEIDING

Lord Edward Lister, ook geheten John Raffles, verveelde zich op een wijze, die zijn vriend Charles Brand bijna tot wanhoop dreef.

Het was op een morgen van de dag, die gevolgd was op een grote gala-voorstelling in de Opera, en de twee vrienden zaten ver van Londen, naast elkander op een vrij ruw getimmerd hek en keken naar een paard, dat met wijde galopsprongen over het kort gesneden gras van een vrij grote oefenbaan snelde, met op zijn rug een man, die evengoed een niet al te grote aap had kunnen zijn.

Eigenlijk was het ook geen volwassen man en slechts een knaap van vijftien jaar. Zijn benen waren zo kort en hij hield ze bovendien zo krom, dicht boven de schouders van het paard gezeten, dat zijn voeten ternauwernood onder de klep van het zadel uitkwamen.

Heel sierlijk zag hij er niet uit in zijn lange broek, die ver omhoog was geschoven, zijn witte pantoffels en zijn grijze sokken, zijn overhemd zonder boord en het zonderlinge hoedje, dat hij diep in zijn ogen had getrokken, om zich te vrijwaren tegen het schelle licht. De twee mannen hadden al bijna tien

minuten zwiĳgend de verrichtingen van het prachtige renpaard gadegeslagen, toen Charles Brand eindelijk mismoedig zei:

— Komaan, Edward, laten wij maar weer teruggaan. Het is immers duidelijk, dat het je volstrekt niets kan scheleu hoe « Silver King » loopt en of hij eigenlijk wel loopt.

— Toch wel, Charles! zei Raffles zwakjes. Het paard loopt goed, nietwaar?

— Of het goed loopt? Maar mijn hemel, met zulk een trainer is het eenvoudig onverslaanbaar! Het is een vaste winner, of ik heb geen verstand meer van paarden. Zag je ooit zulk een achterhand? Zag je ooit zulke fijne voorbenen, een borst van die diepte, een hals zo droog, spieren zo mals en zo elastisch? Maar wat praat ik, je eigen paard boezemt je niet eens belang in, een paard, dat je niettemin enige tienduizenden ponden kan opbrengen. Kom Edward, de oefening is afgelopen, en wat mij betreft, kunnen wij naar Londen terugkeren.

De twee vrienden bestegen hun paarden, die op enige passen afstand aan een boomtak waren gebonden, en reden naar het kleine landhuis, hetwelk Raffles sedert een paar maanden bezat, en dat op een veertigtal mijlen ten Noorden van Londen was gelegen.

De trainer nam de paarden in ontvangst, zij legden hun rijkleding af, wandelden naar het kleine, onder wingerd en wilde kers bijna geheel verdwijnend, station, stapten in een boemeltreintje en reden naar Londen terug.

Aan het station namen zij een taxi en nog altijd hadden zij bijna geen tien woorden gewisseld van het ogenblik af, dat zij hun paarden bestegen. Raffles keek lusteloos uit het venster en eensklaps zei hij:

— Ik geloof nu, dat ik weet wat mij scheelt, Charles. Londen staat mij gruwelijk tegen! Ik zal er voor een paar weken eens uit moeten! Hier zijn we er. Betaal de chauffeur, Charles, als je zo goed wilt zijn.

Raffles stapte vlug het fraaie herenhuis aan de Cromwellstreet binnen, gaf zijn wandelstok en zijn hoed aan de oude Gaston, die kwam toelopen, zo snel als zijn van ouderdom stijve benen hem wilden dragen. Raffles begaf zich dadelijk naar de bibliotheek, omdat dit het koelste vertrek in het gehele huis was, waar slechts zelden een zonnestraal kon binnendringen.

Raffles liet zich in een gemakkelijke stoel vallen, staarde een ogenblik in de grote tuin, zwaar riekend naar rozen, seringen en meidoornen, en greep toen het register dat Brand met grote zorg bijhield.

Hij kon daar ongeveer vijf minuten gezeten hebben, toen Brand op zijn beurt binnentrad.

Hij keek een kort ogenblik naar het gelaat van Raffles, met de knop van de deur nog in zijn hand, en vroeg toen, de deur sluitend:

— Wat is er gebeurd?

— Wat bedoel je? vroeg Raffles, opziende van zijn lectuur.

— Ik vraag je, aan welke oorzaak het is toe te schrijven, dat je stemming is omgeslagen als een blad aan een boom, Edward. Men verkeert niet vele jaren achtereen met een man als jij bent, zonder op zijn gelaat te leren lezen! Je bent eenvoudig onkenbaar, vergeleken met een kwartier geleden. Je hebt een ander gezicht; je bent een ander mens. Je ogen schitteren; zoeven lachte je zelfs, toen ik binnenkwam. Daarom vroeg ik wat er gebeurd is? Zag je het grote wonder in de tuin? Is je een fee verschenen, een tovergodin?

— Misschien, in de geest! De zaak is, dat ik hier in je plakboek iets belangwekkends heb gelezen, Charles.

— Wat trok zo je aandacht? Ik kan mij niet herinneren, dat ik in de laatste week iets in het boek heb geplakt, dat bijzonder je aandacht verdiende!

— Dan ben je bijzonder veeleisend, Charles. Of je eist voor mij te veel! Ik las hier iets van Keizerin Tzoe-Hsi.

— Wat is er dan met haar? vroeg Brand, terwijl hij tegenover Raffles ging zitten, innerlijk verheugd over de plot-

selinge verandering, die er met zijn vriend had plaats gegrepen. Zelfs zijn stem klonk anders!

— Wel, zij is dood! Ik hoop toch, dat je dat weet? Het betreft hier de Keizerin-weduwe van China, die een aantal jaren geleden met ongehoorde praal is begraven.

— Als zij dood is, Edward, waarom stel je dan belang in haar?

Raffles liet het zware boek wat zakken, om Brand te kunnen aanzien met een blik, die tintelde van spot en mischien ook een weinig leedvermaak, en gaf ten antwoord.

— Juist omdat zij dood is, Charles heeft die waardige vrouw mijn grootste belangstelling. Stel je eens voor, dat zij niet alléén werd begraven, maar in gezelschap van een aantal kostbaarheden, waarvan de eenvoudige sterveling, en vooral de Westering, gewoon duizelt! Voor ettelijke millioenen aan de prachtigste parelen werden met haar in de zwaar vergulde, bronzen doodkist gelegd.

— Wel, dat is zeker belangwekkend! hernam Brand, maar zo iets gebeurd vaker! Het is maar jammer, dat er ethische en ook nog andere beletselen zijn, om al die schatten uit de kist te halen!

— Daaraan denk ik dan ook niet, Charles! Trouwens, ik zou te laat komen, want volgens het dagbladbericht dat ik hier lees, hebben die ethische bezwaren niet voor anderen gegolden. Omstreeks enige maanden geleden hebben rovers het graf van Keizerin Tzoe-Hsi opengebrouken, geplunderd, het lichaam van « de oude Boeddha », zoals zij werd bijgenaamd op de oude aarde achtergelaten en de juwelen, de parelen, diamanten, smaragden en al het andere meegenomen. (*)

(*) Het is misschien niet overbodig de lezer opmerkzaam te maken op het feit, dat dit Raffles-avontuur geput is uit het archief van Charles Brand, die alles optekende wat hij met zijn vriend meemaakte en dat, hetgeen hier verteld wordt, plaats vond lang vóór de communistische oorlog, die China thans teistert.

— Maar dat is waar! riep Brand uit. Nu herinner ik mij de zaak. En de waarde van het gestolene, zelfs een nauwkeurige beschrijving ervan, heeft men kunnen lezen in het Dagboek van de vertrouwde Eunuch van de voormalige keizerin, Li Lien-ying geheten. Deze man beschreef dit tot in de kleinste bijzonderheden, niet alleen de begrafenis, maar ook alle voorwerpen van waarde, die de oude vrouw werden meegegeven, op haar reis naar de « Velden der Zaligen ». Men heeft de rovers niet ontdekt en de kostbaarheden zijn nog steeds onvindbaar.

— Dat is geen wonder, Charles, want nu die vertrouwde Eunuch ze zo nauwkeurig heeft beschreven, zal het de ellendelingen, die het graf schonden en de schat stalen, moeilijk vallen, hen te gelde te maken!

— Dat ben ik met je eens. Maar of het al of niet zo is, ik moet je zeggen, dat ik het verband tussen die geroofde schat en die zonderlinge glimlach om je lippen niet volkomen begrijp. Is werkelijk je veranderde stemming te danken aan de lezing van dat berichtje?

— Natuurlijk, Charles, en aan de vooruitzichten!

— Welke vooruitzichten, vroeg Brand onnozel, maar inwendig bevend.

— Ik weet nu heel goed wat mij scheelde, Charles. Gemis aan actie, dat was alles! Zorg dat vanavond de koffers gepakt zijn, morgenochtend vroeg stijgen wij op en gaan het avontuur, de onzekerheid of misschien wel de dood tegemoet!

HOOFDSTUK II.

ONDERWEG

Het landhuis van Raffles had nog andere goede hoedanigheden, dan dat het alleen een voortreffelijk renpaard herbergde, en een groot oefenterrein bevatte, bijna 200 meter lang en 80 meter breed, zodat daarom heen 'n oefenbaan van aanzienlijke lengte kon worden aangelegd.

Maar dat prachtige, gelijke grasveld was ook nog voor andere dingen geschikt. Het was bijvoorbeeld, een uitstekend vliegveld, groot genoeg voor toestellen, die niet al te omvangrijk waren en dat kon zeker niet gezegd worden van de jongste vinding van de grote avonturier, want het kon op zijn hoogst vijf personen bevatten, of, als Henderson van de partij was, vier.

En ditmaal zou de reus stellig meegaan, want Raffles zou het niet gaarne gesteld hebben buiten zijn kracht, zijn stoutmoedigheid en zijn onwankelbare trouw. Het was immers maar al te duidelijk, dat hij zich in een zeer gevaarlijke onderneming ging storten, en dat niet alleen, omdat hij de strijd wilde aanbinden met Chinese bandieten, maar omdat op dat tijdstip geheel China geleek op een overkokende vulkaan, in welks nabijheid men zich niet dan met een huivering waagde.

Het vliegtuig, waarvan Raffles gebruik dacht te maken, was een eendekker, gebouwd volgens het Fokkerbeginsel, dus met een enkele vrijdragende vleugel.

In het midden onder die vleugel bevond zich het eigenlijke lichaam, met

een kleine cockpit vooraan, plaatsbiedend aan twee personen, mits zij genoeg namen met een smalle zitplaats, voorzien van een lage, smalle deur, die Henderson altijd veel hoofdbreken kostte, in verbinding staande met wat men de cabine kon noemen. Aan lengte ontbrak het niet, want de romp van de « duivel der lucht » was ruim 7 meter lang, maar de hoogste was gering en zelfs Brand kon zich daarbinnen niet anders dan bukkend voortbewegen.

Men kon er echter voortreffelijk zitten en liggen en dat was in de gegeven omstandigheden al heel wat.

In de loop van dezelfde avond nog had Raffles alles per auto naar het landhuis laten brengen, wat daarginds van nut zou kunnen zijn. Zo waren daar reeds vóór middernacht in de woonkamer van het ruime, goedingerichte landhuis de nodige voortreffelijke geweren, de revolvers, de verrekijkers, de kistjes munitie, de reisdekens, de levensmiddelen en al het andere verzameld.

Toen alles geregeld was, omstreeks twaalf uur in de nacht, konden de vrienden zich ter ruste begeven in het landhuis zelve, en dat deden zij dan ook. Het moet ter ere van alle drie gezegd worden, dat zij binnen tien minuten vast in slaap waren, al moet er, wat Brand betreft, worden bijgevoegd, dat zijn humeur geenszins rooskleurig was en hij het ogenblik verwenste, waarop hij dat ellendige plakboek had achtergelaten op de tafel in de bibliotheek.

Vijf uren later ontwaakten zij reeds weer, waarna alles haastig voor het vertrek in orde werd gemaakt, de machine, stevig vastgemaakt in geval er een storm mocht opsteken, werd ontdaan van het dekkleed en naar het begin van het oefenterrein gereden en met de kop in de wind gesteld.

Het terrein was door een dichte haag omgeven en verder door een krans van struiken en laag geboomte. De arbeiders rondom, zoor zover zij reeds werkten, zouden het toestel pas zien, als het hoog boven de grond was.

En voorts deed het er weinig toe of het gezien werd, want in de omtrek wist men zeer goed, dat Lord William Aberdeen, de bewoner van het huis, er een vliegmaschine op na hield. Alleen wist geen sterveling, dat het een zeer bijzonder vliegtuig was, voortbewogen niet met benzine, maar door middel van een sterk samengeperst gas, waarvan de samenstelling alleen aan Raffles en Brand bekend was en dat toch vrij gemakkelijk was te vervaardigen in bijna ieder land ter wereld, waar men lichtgas, acetyleen en zuurstof vervaardigde, en waardoor een snelheid kon ontwikkeld worden van ruim 600 kilometer per uur, en dat gedurende dagen achtereen, als het moest. (*)

Aan het uiterlijk was de phenomenale snelheid echter volstrekt niet te bespeuren. Het toestel zag er uit als een vlugge toermachine, met zijn enkele vleugel en zijn enkele schroef, en niemand zou hebben vermoed, dat de eigenaar van dit toestel met zeer veel succes had kunnen mededingen om het bezit van de beroemde Schneider-Cup.

Raffles had zijn rentmeester, die op enige afstand woonde, van zijn vertrek in kennis gesteld, zonder hem echter het doel van zijn reis te noemen. De passen waren uitstekend in orde, dat wil zeggen van Raffles' standpunt be-

zien, want een schriftkundige zou er misschien bezwaren tegen hebben gehad, evenals een douaneambtenaar, indien hij er de herkomst van had geweten. Men kon dus opstijgen.

De wind was vrij krachtig tegen, maar dat was geen bezwaar voor de « Duivel der Lucht ».

Raffles was het laatste in de machine geklauterd en had het kleine, lage deurtje achter zich dicht getrokken.

Hij legde zijn rechterhand op de stuurknuppel, tastte met de linker naar de starter en toen zei hij, zich langzaam omwendend:

— Een kleine toespraak mijnheren, bij wijze van uitgeleide. Wij vertrekken hier levend, het is echter volstrekt niet gezegd, dat wij ook levend terugkeren! De gevaren, die wij tegemoet gaan, zijn lang niet denkbeeldig, zij zijn groot en ernstig! Mag ik aannemen, dat de geachte aanwezigen deze kans aanvaarden?

— Vooruit maar!

— De starter gonsde, de schroef begon te draaien, de eerste cylinder met het samengeperste gas was ingeschakeld en bijna onmiddellijk schoot de vliegmachine vooruit, was twintig meter verder al van de grond en steeg bijna rechtstandig in de blauwe ochtendlucht omhoog.

Raffles had van tevoren natuurlijk zijn berekening gemaakt. Als alles goed ging, dan wilde hij in Peking landen, en hij hoopte daar reeds binnen een half etmaal te zijn... Waarom zou dat niet kunnen, daar hij de afstand van Londen naar New-York, iets meer dan 3000 mijlen, in negen uren had afgelegd, terwijl hij er nu niet meer dan 5000 voor de boeg had?

Volgens zijn berekening moesten de klokken te Peking het tiende ochtenduur aanwijzen, als hij zou neerstrijken op 't voortreffelijke vliegveld, hetwelk deze Chinese hoofdstad bezat. Dit vliegveld was door Engelsen aangelegd, want de Chinees heeft zeer goede eigenschappen, maar voortvarend is hij niet, en door sommige conservatieven werd een vliegmaschine nog beschouwd als 'n uitvinding van de duivel.

(*) Nota van de bewerker. — Dat was in die dagen een ontzaglijke snelheid. Aan straaljagers en stratosfeervliegtuigen dacht men destijds nog niet.

Aanvankelijk liep ook alles voortreffelijk. In een flits als het ware, schoten Rotterdam, Berlijn, Lemberg en Odessa onder de hoogvliegende machine voorbij. Binnen een paar uren hadden de drie reizigers het Russische Sovjetgebied bereikt, en daarop staken zij de Wolga over, die hier op zijn breedst is, volgden gedurende enkele minuten de noordelijke oever van de Caspische Zee en bereikten het Aralmeer.

Daar hunne Westerse magen echter volstrekt geen rekening hielden met het feit, dat zij met een snelheid van 600 kilometer per uur de zon tegemoet vlogen, zo begon Henderson tegen dat uur, als een grote, dikke tor over de bodem van het vliegtuig heen te kruipen, want het was de enige wijze, waarop hij zijn werkzaamheden als kok kon verrichten.

Zijn gebukte, knielende, zittende of hurkende houding, belette hem gelukkig volstrekt niet, enige zeer goede spiegelieren langs electricische weg te produceren.

Een der blikjes levensmiddelen leverde voortreffelijke lunchtong, er was koffie, er was voor ieder een klein glas cognac en men kon het naar waarheid een uitstekend maal noemen, waarbij zelfs het brood niet ontbrak.

Was de eerste helft van de reis dus zonder de minste hapering verstreken, met de tweede zou het geheel anders gaan, want zij hadden de bronnen van de Syr nog niet bereikt en dus ook nog niet de grens van de reusachtige Chinese Republiek, of aan de Noordelijke kim vertoonden zich verschijnselen, die bereisde mannen, zoals zij waren, met schrik moesten vervullen.

De hemel kleurde zich met een eigenaardige, eerst citroengele, daarna okergele kleur, die zienderogen nog donkerder werd en zich begon te tinten met een angstwekkend groen, dat zeer weinig goeds voorspelde.

Raffles aarzelde niet langer, maar wijzigde onmiddellijk zijn koers, zodra hij die verschijnselen waarnam. Hij hoopte voor de typhoon te kunnen uitvluchten, snel genoeg, om naderhand zijn koers weer te kunnen wijzigen en weer noorderlijk te kunnen vliegen.

Zijn berekening faalde evenwel.

Met een ongehoorde snelheid en kracht ontwikkelde zich de storm, en het leek wel of de gehele kim, nu niet meer alleen in het Noorden, maar ook vlak vóór de machine was volgepropt met monsterachtige, koperkleurige wolken.

Raffles dreef de snelheid van de machine nog op en zij schoot nu gierend en met ongehoorde vaart door de lucht. Toch was de typhoon, naar het scheen, nog sneller, of zij had zulk een uitgebreidheid, dat zij de « Duivel der Lucht » dreigde in te sluiten.

Raffles was dus wel verplicht steeds zuidelijker aan te houden, wilde hij niet midden in die verschrikkelijke draaikolk van stormen terecht komen.

Een half uur later streden mens en storm tegen elkander en de vliegmaschine werd niet alleen door haar eigen schroef, maar meer nog door de orkaan voortgedreven, als een dor blad door de herfstwind.

Een paar uren duurde die worsteling en Henderson had Raffles, die volkomen uitgeput was geraakt, aan de stuurknuppel moeten aflossen.

En toen, even snel als hij was opgekomen, legde zich die verschrikkelijke storm.

Het geleek wel een wonder, hoe eensklaps, nadat urenlang de dikste duisternis de vliegmaschine had omgeven, plotseling weer een stuk blauwe lucht tevoorschijn kwam, dat steeds groter werd en hoe de zonnestralen een landschap overgoten, dat geen der drie mannen herkende.

Zelfs niet bij benadering hadden zij kunnen zeggen, naar welk punt van China de urenlange orkaan hen tegen hun zin had voortgejaagd, terwijl er aan een landing natuurlijk niet te denken was geweest in die inktzwarte duisternis en met zulk een stormsnelheid.

Ook kon Raffles zijn compas niet raadplegen, daar de sterke electricische ontladingen in de atmosfeer het toestel onbruikbaar hadden gemaakt.

Hij liet de machine een weinig dalen, tot op nog geen duizend meter van de bodem, toen Brand plotseling een kreet slaakte en naar omlaag wees.

Daar kronkelde zich een brede, blijkbaar zeer lange rivier, die eindeloos leek en waarvan het water een eigenaardige donkergele kleur had.

— De Jang Tse-Kiang! brulde hij opgewonden.

Raffles tuurde strak naar omlaag en knikte.

Inderdaad het was de beroemde stroom, de befaamde « Gele Rivier »! Een vergissing was onmogelijk, want daarginds, geen vijf kilometers voor hen uit, zagen de reizigers een stad, die zij kenden, het was Hangkau, de grote stad op de linkeroever van de machtige stroom!

Een korte ruk aan de stuurknuppel bracht het toestel spoedig weer tot op een hoogte van 4000 meter.

Hangkau, een grote Chinese stad, was onrustig, er lag een vrij grote legermacht en men moest dus bedacht zijn op vliegmachines in de lucht.

De reizigers zagen er dan ook twee of drie; een daarvan leek zelfs aanstalten te maken een achtervolging te beginnen, maar Raffles kon om deze pogingen lachen, want het militaire toestel, hoe licht ook gebouwd, kon onmogelijk een strijd in snelheid aanvaarden tegen de luchtduivel!

— Een rookgordijn maken? vroeg Brand lakoniek.

— Neen Charles, wees liever wat zuinig op rookcapsules! riep Raffles terug en zijn gelaat stond ernstig. Merk je niets aan het toestel?

Brand zat onbewegelijk en luisterde.

De schroef was onzichtbaar en scheen volmaakt regelmatig te draaien, een bewijs, dat zij onberispelijk werkte. Maar door de romp van het toestel scheen nu en dan een vreemde siddering te varen, als van een paard, dat zenuwachtig is door een heftige schrik.

Dan leek het, alsof de bodem trilde en alsof die trilling zich mededeelde aan de opstaande wanden.

Brand bukte zich haastig en lichtte het smalle, langwerpige luik op in de

vloer van de cabine, die de ruimte afsloot, waarin de gascylinders naast elkander lagen.

Hun regelmaat was volstrekt niet verstoord en zij lagen allen op hunne vaste plaatsen, vastgehouden door stalen ringen, door middel van klembeugels, gemakkelijk te openen en te sluiten.

Hij deed het luik weer dicht, richtte zich op en draaide aan het kleine wiel, waarmede men ook tijdens de vlucht een klein luik kon openzetten, dat zich in het dak, achter de stuurplaats bevond; zeer sterke stalen stangen waren nodig, om dit kleine luik, tegen de heftige luchtdruk in, geopend te houden.

Brand richtte zich zover naar buiten, tot zijn ogen over de rand konden zien, en bijna onmiddellijk slaakte hij een kreet van schrik.

Het stuurvlak, het roer als het ware van de kist, was door de kracht van de storm halverwege uit zijn hengsels gelicht. De onderste verbinding was zelfs geheel los gerukt, en het mocht een wonder worden genoemd, dat het zijroer door de snelheid van de vaart niet geheel van de vliegmachine was afgescheiden.

Brand trok haastig zijn hoofd terug, sloot het luikje weer, dat de vaart steeds een weinig remde, en schreeuwde met een bleek gelaat Raffles in het oor:

— Het zijroer is half vernield! De draden zijn intact, maar het roer zelf heeft de helft van de roerpen verloren. Het onderste scharnier is afgescheurd en het bovenste zal zich ook wel spoedig begeven.

— Dat is lelijk genoeg, want daar beneden ons is Shangai en zij schieten op ons! antwoordde Raffles lakoniek.

Met een ruk wendde Brand het gelaat op zij en keek naar beneden.

Een wonderlijk aangrijpend schouwspel breidde zich voor zijn verbaasde en ontstelde blikken uit.

De machine bevond zich omstreeks 2000 meter boven de reusachtige stad, waarvan hij een zeer groot deel kon overzien.

Hij zag ook de baai, en in die baai, noordwaarts, bevonden zich een aantal kleine, donkergrijze voorwerpen. Uit hunne flanken spoten venijnige, vuurrode slangen, die dadelijk leken weg te kruipen in een zwarte, geeldoorschoten rookwolk.

Brand had snel zijn kijker voor de ogen gebracht.

Nu en dan leek er een klein gat in die mierenhoop te komen, telkens nadat een vuurstraal uit de flank van een der grijze torpedojagers der Japanners te voorschijn was gekomen.

En toen pas kwam hij tot het besef van de werkelijkheid en zag hij nog iets meer dan het grandiose van het schouwspel daar beneden, want vlak naast hem versplinterde een houten lijst, waarmee de bespanning van het leerdoek op de aluminium romp van hun toestel was bevestigd. Met een eigenaardig zuigend geluid drong een geweerkogel dwars door het toestel heen.

Daar beneden was men zeker met een mitrailleur gaan schieten, maar spoedig hadden die kogels geen uitwerking meer, want Raffles liet het toestel stijgen, zich gelukkig prijzend, dat het hoogteroer nog goed werkte.

Een halve minuut later barstte er met donderend geweld, op geen honderd voet onder de vliegmaschine, een heel ander en nog heel wat indrukwekkender projectiel, een granaat uit een stuk van het luchtafweergeschut.

De luchtdruk was zelfs op die afstand zo hevig, dat de Duivel der Lucht gevaarlijk begon te schommelen.

Raffles trachtte het roer te wenden, maar het gehoorzaamde niet langer, Brand had maar al te goed gezien.

Hij was verplicht recht door te vliegen.

Een ogenblik later lag Shangai reeds achter het toestel. Toen liet hij de machine aanzienlijk dalen.

Onder de Duivel der Lucht schoot bliksemsnel die wonderlijke Archipel van honderden kleine eilandjes voorbij, die de grote baai afsluiten, aan het einde waarvan Hang Chau was gelegen. Hij moest nu tot iedere prijs een landingsplaats trachten te vinden, want als

de machine boven de onmetelijke Chinese Zee geraakte, dan waren zij verloren.

De zesde en laatste cylinder was reeds een paar uren geleden aan de motor gekoppeld. Binnen een uur moesten zij neerstrijken, of de zee zou hun graf worden, nu het richtingroer onklaar was geworden.

Toen doemde op het uiterste ogenblik het eiland Ting Hai voor hen op, dat de baai als het ware afsluit.

Raffles liet de machine zoveel mogelijk dalen, sloot de kraan van de gas-toevoer af, waardoor de snelheid aanzienlijk afnam en zocht naar een landingsplaats.

Zij zagen een aantal weiden, akkers, rijstvelden en tenslotte besloot Raffles een van die laatsten, bij gebrek aan beter, uit te kiezen.

Het rijstveld stond voor een deel onder water, als een sawah op Java, maar er was niets aan te doen; juist voor de neus van het toestel strekte zich juist een veld uit en hij kon niet meer van richting veranderen.

De zwaar gewonde Duivel der Lucht daalde nog meer, ontweek juist een hoge boom, eenzaam als een wachter op een heuveltop, gleed als het ware langs die heuvelhelling omlaag en kwam tenslotte met een doffe, zware klap op de bodem neer, zodat het water hoog opspatte.

Er scheen jets te kraken in de romp van staal en aluminium en toen kwam alles tot rust.

De schok deed de drie mannen over elkaar heen rollen en zij liepen wat schaafwonden op, maar daarmee was ook alles gedaan.

Henderson was de eerste, die uiting gaf aan zijn gevoelens.

— Wij zijn als mensen opgestegen, Mylord en wij schijnen als duikereenden weer neer te komen!

— En wij zijn er niet het ergste aan toe, James, ik vrees dat onze arme vliegmaschine ernstig gewond is. Waarom stroop je je mouwen op? Ben je van plan te gaan zwemmen?

— Als het nodig is, zeker Mylord, maar dan zou ik liever mijn jasje helemaal uittrekken. Ik stroop mijn mouwen op, omdat daarginds een dozijn gele duivels komt aanzetten en bedriegen mijn ogen mij niet, dan hebben zij allemaal een stok in de hand!

Raffles keek door het versplinterde zijraampje naar buiten en zei rustig:

— Sla je mouw maar weer neer, James! Inderdaad zijn het Chinezen, maar de stokken, die zij dragen, zijn geweren.

HOOFDSTUK III.

GELEN EN BLANKEN

Brand plaste onmiddellijk door het water, dat wel een voet boven het rijstveld stond, naar het wrak van de machine, — een andere naam kon men er niet aan geven, — klauterde door het verwrongen deurtje naar binnen en greep in der haast een paar geweren.

De mannen, die daar naderden, waren tot twintig en misschien nog wel meer aangegroeid, zij liepen zo snel als hazen en hunne bedoelingen schenen verre van vredelievend te zijn.

Maar toen Brand met zijn geweren en zijn zakje patronen weer te voorschijn kwam, zei Raffles rustig:

— Laat die geweren maar waar ze zijn, Charles, want wij hebben niet met Chinese bandieten of zelfs maar met toornige boeren te doen, maar met Japanse soldaten.

— Maakt dat enig onderscheid? vroeg Brand, die een blik wierp in de richting van de snel naderende figuurtjes in hun khaki-uniformen.

— Dat zou ik menen! Van Japanners zullen wij toch wel niets te vrezen hebben, hoop ik. Het is waar, dat Japan

Engeland in de laatste tijd minder vriendelijk gezind is, maar zij zullen ons toch wel geen haar op het hoofd durven krenken, zodra zij bemerken dat wij geen Chinezen zijn, maar verongelukte Britten. Overigens is het mij niet duidelijk wat die Japanners hier op dit Chinese eiland uitvoeren. Veel goeds kan het niet zijn, afgaande op de laatste berichten uit Shangai.

— Er schijnt daar zelfs hard te worden gevochten, Mylord, zei Henderson hoofdschuddend, terwijl hij met gefronste wenkbrauwen de nadering gadesloeg van de voortsnellende soldaten, die nu de rand van het rijstveld hadden bereikt en zonder te aarzelen door het water voortbaggerden.

Inderdaad was nu duidelijk, hoewel zwak en op een afstand, het doffe gerommel hoorbaar van het zware geschut aan boord van de Japanse oorlogsschepen.

Blijkbaar was er daarginds in de grote stad, met haar Europese nederzetting, heftig gevochten tussen vertegenwoordigers van de beide rassen.

Intussen was de kleine troep Japaners zo dichtbij genaderd, dat de man, die alle anderen vooruit was, en die de onderscheidingsteken van luitenant droeg en uitstekend Engels kon, riep:

— Geef u over, en werp dat geweer weg, vreemdeling!

— Ik heb je al gezegd, dat je dat ding moest wegdoen, Charles, zei Raffles streng. Werp weg dat wapen!

— Maar ik vind dat die mijnheer een wel zeer hoge toon aanslaat! zei Brand wrokkend, terwijl hij het geweer met een nijldig gebaar door het openstaande deurtje weer in de vliegmaschine wierp.

Het drietal was nu volkomen omringd door een paar secties Japanse soldaten, die hun geweren op een veelbetekenende wijze vasthielden, dat wil zeggen, met de blauwachtig glanzende, zeer brede bajonetten in de richting van de drie mannen gekeerd.

Er viel een stilte, en toen klonk weer de scherpe stem van de officier die beval:

— Uw papieren?

— Neem mij niet kwalijk, luitenant, maar bent u gemachtigd om ons die papieren te vragen? vroeg Raffles, ditmaal zelf uit de hoogte sprekend.

— Die machtiging heb ik, mijnheer en als men ze mij niet gegeven had, dan zou ik ze genomen hebben! antwoordde de Japanner, wiens rechterhand onophoudelijk rondwaarde in de onmiddellijke nabijheid van zijn donkerbruine revolvertas. Gij schijnt niet te weten, of gij houdt u zo, dat het eiland Ting-Hai sedert enkele dagen streng verboden gebied is voor vreemdelingen?

— Dat was mij inderdaad onbekend, mijnheer! gaf Raffles ten antwoord.

De kleine, wantrouwende ogen van de Japanner gingen van Raffles naar de verongelukte vliegmaschine, die schuin was neergezakt en waarvan het achterste gedeelte hoe langer hoe verder wegzonk in de drassige bodem, terwijl de onderkant hier en daar reeds onder water stond, en poogde, maar vruchteloos, het onderscheidingsteken op de zijwand te lezen.

Het was reeds bedekt met het vuilgele water en voorlopig onleesbaar.

— Is die machine uw eigendom? vroeg hij tenslotte.

— Ja, of liever dat was zij, want ik vrees, dat er niet veel van te redden zal zijn.

— Wat was de reden van uw landing op dit eiland?

— Overmacht luitenant! Ik had geen keuze, het toestel was defect.

— Waar zijt gij opgestegen?

— In... in Peking!

— Wat was de bestemming van uw tocht?

— Wel... Peking! Het was maar een rondvlucht! Onderweg werd ik door een panne overvallen, ik landde op het eerste het beste terrein, en het bleek, helaas, een rijstveld te zijn.

Het was duidelijk, dat het wantrouwen van de officier in het minst niet was verdreven. Hij herhaalde kortaf:

— Uw papieren!

Nu bleek er iets te zijn geschied, dat in zijn gevolgen uiterst onaangenaam, zo niet hoogst gevaarlijk dreigde te worden.

De zo kunstig nagemaakte passen van de drie mannen, met nog andere papieren en vrij veel dollarbiljetten, in China nog altijd de meest gangbare munt, hadden zich in een klein, houten kistje bevonden, dat door de schok niet alleen was versplinterd, maar ver onderwater was gekomen.

Brand vond het na vrij lang zoeken, maar de inhoud was verspreid onder de machine en wat hij vond was totaal bedorven, in flarden gescheurd, doorweekt en onleesbaar!

Hij kwam met een van die jammerlijke vodjes aandragen, met een gezicht, alsof hij een grapje wilde maken, maar de officier was volstrekt niet gestemd tot het aanhoren van kwinkslagen. Zijn blik was ijskoud en zelfs vijandig en hij zei:

— Geen papieren, dus.

— Dat is niet onze schuld, mijnheer, hernam Raffles, terwijl Brand ongeduldig begon te worden en Henderson vol aandacht zijn ijzerharde vuisten bekeek. Gij kunt niet verlangen, dat papier bestand zal zijn tegen een ruwe behande-

ling, als die wij het deden ondergaan. Ik zeg u nogmaals, dat overmacht ons hier deed landen. Een storm greep mijn machine aan en vernielde het stuurvlak. Indien ge mij niet gelooft, kunt ge het laten onderzoeken. Wat het verbod betreft, om dit eiland te betreden, wij wisten er niets van.

— Gij weet dus ook niet, dat gij u bevindt op nauwelijks tien minuten gaans van onze versterkingen en ons kamp?

— Neen, mijnheer, dat wist ik niet!

De officier keek Raffles een ogenblik zwijgend aan, zei toen snel een paar woorden in het Japans tot de officier, die naast hem stond en zei vervolgens in het Engels:

— Gij moet ons volgen; ik zal de zaak laten onderzoeken want spionnage dulden wij niet.

Het was duidelijk, dat de Japanners vaste voet hadden gekregen op dit eiland, en de bevolking, gering in aantal, hadden verdreven van een of andere plek, waar zich iets bizonders afspeelde, wat zij tot iedere prijs geheim wilden houden. Anders was het streng verbod om aan wal te gaan, of zelfs maar om het eiland te naderen, onverklaarbaar.

De bevolking van Ting-Hai, dat nauwelijks tien kilometers in het vierkant mat, bestaat hoofdzakelijk uit vreedzame vissers, die stellig de goed gewapende Japanners niet de minste tegenstand hadden kunnen bieden. De strategische waarde van het eiland was echter aanzienlijk, wanneer de Japanners er in konden slagen, er zich te nestelen. Voor het ogenblik hadden zij er vaste voet gekregen en zij deden er iets, wat zij geheim wilden houden. Wie dat geheim poogde te doorgronden was zijn leven niet zeker. Dat gold voor het Westen en dat gold in tiendubbele mate voor een trots, oorlogszuchtig, omhoogstrevend volk, als de Japanners. Die kenden geen mededogen, als het de verdediging van hun belangen betrof.

Vlak naast hem klonk de stem van Henderson, waarin onderdrukte toorn duidelijk te beluisteren viel.

— Moeten wij ons dat laten welgevallen, Mylord? Moeten drie Engelsen zich als de gevangenen beschouwen van een troep van die gele...

— Wees voorzichtig met je uitdrukkingen, James, viel Raffles hem snel in de rede. Die mensen zijn uiterst gevoelig op dat punt. Wat je vraag betreft, er valt aan verweer niet te denken en ik beveel je dan ook nadrukkelijk je in je lot te schikken, althans tot een gunstiger gelegenheid.

— Maar ze kunnen ons wel naar Tokio willen brengen!

— Dat is niet erg waarschijnlijk!

— Ze kunnen ons wekenlang hier houden, wie weet wel maanden, als ze denken dat wij hier een geheim kunnen te weten komen.

— Dat klinkt al waarschijnlijker, James en het is onaangenaam genoeg. Ik hoop, dat het niets ernstigers zal zijn. Dat hangt geheel en al af van het belang der militaire toebereidselen op dit kleine visserseiland! Maar hoe het ook moge zijn, ik verzoek je, neen, ik gelast je, James, thans geen tegenstand te bieden, want dat zou alles kunnen bederven!

Tot een verdere uiteenzetting kregen ze geen gelegenheid, want een kort bevel bracht de soldaten in gelederen van vier op de been; de drie mannen moesten te midden van hen plaats nemen en zo waadden zij naar de rand van het rijstveld, bereikten een beter begaanbare bodem en stapten haastig voort.

Op de gehele tocht zagen zij geen enkele bewoner, maar daarentegen wel vrij veel Japanse mariniers, die hen alles behalve vriendelijke blikken toewierpen.

Binnen een kwartier ongeveer bereikten zij de noordelijke oever van het eiland.

Bij het volgen van een hooggelegen weg, zagen zij in de door de natuur gevormde baai, een tweetal watervliegtuigen, zachtjes op en neer deinen op de golfjes, vastgemaakt aan stalen ankerpalen.

Vier marinesoldaten in blauwe uniformen met kaplaarzen aan de voeten bewaakten ze.

Wat verder in zee lagen kanonneerboten, bijna onbewegelijk. Een dunne rookwolk kronkelde uit hun pijpen; het waren vrij ouderwetse vaartuigen, maar nog zeer goed geschikt om er de forten der Chinese troepen mee onder vuur te nemen. Het was echter duidelijk voor een geoefend oog, dat zij thans slechts in reserve bleven.

Duidelijker dan zoeven klonk het dof gedonder van het zware, Japanse marinegeschut.

De schemering begon langzaam over zee en land te dalen en heel ver in het Noordwesten, waar het ongelukkige Shangai lag, waren nu en dan heel flauwtjes de lichtflitsen te zien, losbars-tend uit de zware kanonnen.

De atmosfeer was zeldzaam helder en men kon op zestig, zeventig mijlen nog duidelijk de schepen op zee onderscheiden.

De weg begon plotseling te dalen, vrij stijf en voerde langs een klein, tamelijk diep dal.

Daar beneden was het reeds vrijwel donker, maar de scherpe blik van Raffles zag een aantal werklieden in militaire pantalone, bezig met een arbeid, die hem aanvankelijk onbegrijpelijk voorkwam.

Daar beneden werd een vloer van gewapend beton gelegd!

Hier en daar, door het ijzeren vlechtwerk heen, kon men nog de koppen zien van de zware betonpalen, die eerst in de moerassige grond waren gedreven.

Raffles bemerkte wel, dat de luitenant hem scherp in het oog hield en hij poogde dus zo onschuldig mogelijk te kijken, zich afvragend wat dit te beduiden had, tot plotseling de herinnering aan de grote wereldoorlog hem een beeld voor ogen bracht, hetwelk hem hielp bij de oplossing van dit zonderlinge schouwspel, een betonnen vloer op een simpel, zeer schaars bewoond, Chinees eiland.

Hij zag weer die kleine, schamele fabriek van flessencapsules, ergens in het Noorden van Frankrijk, niet ver van Flers, waarin men, na de terugtocht der Duitsers, een betonvloer van ruim een voet dikte vond, terwijl een plankenvloer ruimschoots voldoende zou zijn geweest, om dat paar onnozele machines te torsen. Dat fabriekje was al tien jaren vóór de oorlog uitbrak, het eigendom geworden van een Duitser, die er enige « verbeteringen » had laten aanbrengen, onder anderen die zware betonnen vloer, waarvan destijds geen sterveling het nut begreep.

De binnenrukkende Duitsers begrepen het des te beter, want op die stevige basis werden de eerste reusachtige mortieren der Oostenrijkers opgesteld, die al spoedig plaats zouden maken voor de « dikke Bertha's » der invalers en van waar met dodelijke zekerheid de Franse versterkingen onder vuur konden worden genomen, zonder dat men ook nog maar de geringste berekening behoefde te maken! Dat alles was jaren van tevoren tot op een centimeter na fijn berekend door de Duitse, militaire ingenieurs.

En dergelijke vloeren hadden de zeventigjarige Duitse troepen op hun weg kant en klaar aangetroffen onder kleine cafés, ja zelfs onder schaapskooien en fietsenbewaarkaatsen.

Waren de Japanners inderdaad van plan hier iets dergelijks te bouwen? Waartoe? Het kon niet anders zijn dan voor een ontzettende, alles verbrijzelende beschieting van Shangai.

En welk ander doel zou een vloer van die dikte en afmetingen hier in 's hemelnaam hebben? Van de oprichting van een fabriek kon toch geen sprake zijn! En al ware het wel zo, hoe viel het dan te verklaren, dat Japanse soldaten van de genie er zich mede bemoeiden?

Raffles dacht hier nog over na, toen zij reeds een kamp werden binnengevoerd, blijkbaar bestemd om nog enige tijd daar te blijven.

De paden waren kaarsrecht en reeds platgetreden door een druk verkeer. De drie mannen zagen een grijze auto, zeer waarschijnlijk de enige, die het eiland rijk was, waar de wegen weinig in aantal, smal en in het natte jaargetijde, zo goed als onbegaanbaar waren.

Een korporaal was voorbijgesneld, naar het later bleek, om rapport uit te brengen en een grote man, voor een Japanner zwaar gebouwd, in de uniform van majoor, kwam uit een tent, gevolgd door een adjudant.

Het was nu reeds bijna donker, maar Raffles kon nog zeer goed het brede, stroeve gelaat onderscheiden, met de borstelige, gitzwarte knevel en de door-dringende, hem koud aanstarende ogen.

Hij stelde Raffles in vrij goed Engels enige vragen en begon toen haastig in de Japanse taal met zijn luitenant te spreken.

Maar Raffles, die het Japans uitstekend verstond en het zelfs vrij goed sprak, luisterde met de grootste aandacht, ofschoon hij zich schijnbaar met iets anders bezighield.

En toen hij een paar minuten later ongemerkt een paar woorden met zijn metgezellen kon wisselen, slechts omringd door soldaten, die blijkbaar geen woord Engels kenden, zei hij:

— Als er geen wonder gebeurt, zijn wij, vrees ik, verloren vrienden! Wij hadden tot geen prijs die betonvloer mogen zien, en die kleine luitenant heeft ons doodvonnis getekend. Wij krijgen nog respijt deze nacht, gedurende dewelke de majoor informaties wil inwinnen en bij het krieken van de dag zullen 'n twaalfstal geweren waarschijnlijk een einde maken aan onze omdoling op deze kleine aardel

HOOFDSTUK IV.

HET CONSERVENBLIK

Op dit ogenblik omringden de soldaten hen alle drie dreigend en daar er op het eiland geen boeien waren, werden hun armen stevig op hun rug vastgebonden met dikke touwen.

De drie mannen werden ieder afzonderlijk opgesloten, als men dat woord gebruiken mag, in een der militaire tenten; ieder kreeg twee mannen bij zich, goed gewapend met geweren, bajonet en revolver, want het waren bijna allen marinesoldaten, die daar lagen in het geheimzinnige kamp, waarvan de ge-

hele buitenwereld onkundig scheen te zijn.

Henderson had wel van woede kunnen brullen, toen de twee kleine kerele met hun vervaarlijke wapens en die met hun hoofd nauwelijks tot zijn schouders reikten, hem in de heupen stompten en hem dwongen binnen te gaan.

Het was een zes-mans tent, waarin de reus gedreven werd, rond met één enkele draagpaal in het midden en waaraan een kleine lantaarn was opge-

hangen, die een zwak schijnsel verspreidde.

Er lagen nog wat wapens, gordels met patroontassen, dekens en ransels verspreid, toen een paar soldaten binnenkwamen, die, terwijl hun tanden blikkerden als van een nijdige hond, wie men zijn hok ontleemt, hun boeltje kwamen weghalen.

— Jullie verdiende loon, duivelstuig, gromde Henderson voor zich heen. Ik heb er volstrekt geen spijt van, dat ik jullie plaats inneem.

De twee schildwachten hurkten dadelijk naast de tentingang, nadat zij Henderson hadden duidelijk gemaakt, dat hij zich op de grond moest uitstrekken.

Het liggen met op de rug gebonden handen is een verre van aangename bezigheid, en in ieder geval was er geen sprake van dat men op de rug kon gaan liggen.

Henderson strekte zich, grommend als een hongerige leeuw, op de harde bodem uit.

Het is een feit, dat hij wel geen leeuw, maar wel zeer hongerig was. Met begerige blikken volgde hij dan ook de bewegingen van zijn bewakers, die in alle zieletristie hun ransel hadden ontpakt en daaruit een blikje hadden genomen, dat zij met een gewone blik-opener openmaakten, en dat gekookt vlees bleek te bevatten.

De geur van het vlees prikkelde zijn reuk- en smaakzenuwen, maar zijn trots verbood hem, iets te laten merken van zijn begeerte aan die kleine, gele mannetjes, die zo volmaakt anders waren dan hijzelf.

De beide Japanse soldaten aten zwijgend hun porties vlees, koud en wel, waarbij ze zich van hun vingers bedienden en wierpen vervolgens de leeggegeten blikjes achteloos weg.

Henderson zuchtte diep en meende stellig zijn maag te horen rammelen met het geluid van een dorpskerkklok.

Het verwonderde hem zelfs, dat zijn bewakers er niets van schenen te horen.

Zonder het zelf te weten, streek hij met zijn tong langs zijn lippen; de Ja-

panners zagen het, zij begrepen de betekenis zeer goed en zij lachten, tot hun grote, gele tanden bijna allen zichtbaar werden.

Een hunner maakte het gebaar van eten en uitten, nog altijd lachend, een paar van die verwonderlijke keelklanken, waarvan de gebonden reus niets begreep.

Maar in zichzelf mompelde hij:

— Als ik er iets aan doen kan, gele schoelje, dan zal ik je dat lachje betaald zetten. Het is een schandaal om een blanke, een Engelsman nog wel moedwillig honger te laten lijden, terwijl je ransel, als ik goed heb gezien, uitpuilt van de eetwaren. Als ik mij maar vrij kon maken...

Maar de touwen waren heel sterk, dat wist hij; zij waren door een deskundige geknoopt en hij wist ook zeer goed dat hij, met al zijn kracht, niet in staat zou zijn om die koorden, een halve duim dit, stuk te trekken.

De man, die ze vastmaakte, had ze zo gebonden, dat de gevangene volstrekt geen kracht kon zetten, zoals de atleet, de worstelaar vooral, het met een vakterm noemt.

En bij het krieken van de dag zou hij, als er geen wonderen gebeurden, met diezelfde gebonden armen tegen een boom worden gezet of tegen een rotblok, twaalf schoten zouden knallen, en aan het bestaan van James Henderson was een einde gemaakt. Daaromtrent bestond niet de minste twijfel, want Mylord zou wel goed hebben gehoord en zijn trouwe metgezellen niet nutteloos vrees hebben aangejaagd.

Ja, als hij maar iets onder zijn bereik had, een mes, een dolk, een van die vlijmscherpe bajonetten, kort, breed en puntig...

Hij keek om zich heen en eensklaps hield hij de adem in en sloeg zijn oogleden neer, om de plotselinge schittering in zijn blik te verbergen.

Hij had een van de blikjes bespeurd, waaruit de Japanners hun vlees hadden gegeten.

Zij waren van een zeer goed maaksel, van stevig blik; de opstaande dek-

sel vertoonde een zeer scherpe rand, zeker wel zo scherp als een mes en gekarteld bovendien.

Het blikje lag omstreeks tien centimeters verwijderd van de middenpaal, die de tent droeg. Die paal was stevig in de kleigrond gedreven en Henderson begon met er zich tegenaan te plaatsen, met hoog opgetrokken knieën en alsof hij een steun zocht voor zijn vermoeid lichaam.

Zijn vingers tastten voorzichtig achter zijn rug om, maar zijn handen bevonden zich te hoog boven de grond.

Hij wrong zijn armen onmerkbaar een weinig omlaag, tot hij met de top van zijn middelvinger juist in het blikje kon haken.

Hij trok het langzaam en zeer voorzichtig naar zich toe, grijnslachend tegen de twee Japanners, die onbeweeglijk naast de tentingang waren gaan zitten, als standbeelden, met hun geweren overeind tussen de knieën.

Toen begon hij, zo luid hij kon, te praten, nu en dan hard te lachen, ten einde het geluid te overstemmen, dat 't ledige vleesblikje maakte, terwijl hij het tussen zijn rug, of beter gezegd, zijn lendenen en de paal in het midden klemde.

Henderson begreep zeer goed, dat zijn lot bezegeld zou zijn als het blikje losschoot en wegrolde.

Indien de soldaten het zagen, zouden zij hem misschien wel niet dadelijk afmaken, maar zij zouden hem ieder middel ontnemen, om zijn pogingen te herhalen en dat zou dus vrijwel op hetzelfde neerkomen.

Het was een lastige geschiedenis, vond hij. Die drommelse paal was rond en het blikje ook!

Met vrij veel inspanning echter, die hij zich wel wachte op zijn gelaat te tonen en zich zo stil mogelijk houdend, slaagde hij er echter tenslotte in de bodem van het conservenblik stevig in zijn grote vingers van de linkerhand vast te klemmen, en zodanig vast te houden, dat het omgebogen deksel met zijn scherpe rand het touw raakte, dat zijn polsen emaleet.

Bijna aanstonds merkte hij weer een ander bezwaar, het deksel veerdde!

Als hij het tegen het touw drukte, week het blik veerkrachtig terug; het was dus onmogelijk om het touw er mede door te zagen en als het misschien wél mogelijk was, zou het op deze wijze veel te lang duren.

Hij ging, steeds pratend en lachend, wat verzitten en trok heel voorzichtig zijn knieën nog wat hoger op, aldus pogen het deksel zelf vast te grijpen.

Daarin slaagde hij, maar nu was de richting van de snijdende kant geheel veranderd en deze raakte het touw niet meer.

Menig ander man zou wellicht, moedeloos, de zaak hebben opgegeven, in de overtuiging, dat het noodlot zich tegen hem had verklaard, maar Henderson was een Schot, en die staan niet alleen als buitengewoon gierig, maar ook als uitermate koppig te boek.

Met eindeloze moeite wist hij de bodem eindelijk weer beet te krijgen, waarbij hij zonderlinge bewegingen moest maken, zodat hij ieder ogenblik vreesde de Japanners te zien opspringen en hem een dreigend woord te horen toevoegen.

Tot zijn verwondering echter zaten beiden stil voor zich heen te grinniken, en pas na een paar minuten begon hij te begrijpen, dat een zeer bijzondere omstandigheid hem te hulp scheen te komen.

Hij merkte het door een kriebelend gevoel in zijn hals, onmiddellijk daarna gevolgd door een prik, en toen drong het tot hem door, dat deze tent, en zeer waarschijnlijk het gehele kamp, wemelde van het ongedierte!

Het was dus zeer natuurlijk en begrijpelijk, dat de gevangene onverwachte, schokkende, stuiptrekkende en schurkende bewegingen maakte, ten einde te pogen, zich te ontdoen van het griezelige ongedierte.

De reus maakte aanstonds een dankbaar gebruik van deze gelukkige omstandigheid, wreef met zijn rug tegen de paal, terwijl de laas op zijn gelaat beetierf; hij begon te vleeken,

Hoe meer hij vloekte, hoe breder de grijns werd op de gele tronies, zo vlak bij hem en waarop het licht van de kaarslantaarn, die boven zijn hoofd hing, vreemde schijnsels wierp.

Bij iedere schok van zijn lichaam, bij iedere trek van zijn been, bij ieder schurend gebaar van zijn krachtige schouders deed het deksel zijn werk, als de zeer scherpe rand door het touw sneed. Nu en dan sneed de scherpe rand er ook wel eens naast en in het vlees van Henderson, maar daarop lette hij niet.

De hoofdzaak was, dat hij nu en dan een vezel voelde rafelen en zich begeven, telkens weer een, totdat eindelijk — want er moest bijna wel een uur verlopen zijn — een rode gloed van wilde vreugde in zijn wangen opsteeg, toen hij voelde, dat hij zijn polsen kon losmaken wanneer hij maar wilde.

Nu zat het touw nog stijf boven zijn ellebogen gewikkeld, maar als hij deze nu wat dichters bij elkaar bracht en nu zijn polsen vrij waren, kon hij dat met enige inspanning doen, dan zou hij het wellicht kunnen afstropen.

Maar hij zou zich moeten haasten, want de soldaten wierpen nu en dan een blik op hun polshorloge.

Zij werden een weinig slaperig en naar alle waarschijnlijkheid zouden zij spoedig worden afgelost.

Misschien werd de gevangene dan geïnspecteerd, waardoor alles zou worden ontdekt en er niet de geringste kans meer zou bestaan op een ontsnapping.

Hij zag echter wel in, dat het onmogelijk was, in zittende houding het touw af te stropen.

Hij geeuwde dus onbedaarlijk, overtuigde zich, dat inderdaad het touw om zijn polsen zich begeven had en strekte zich met de borst naar de beide bewakers gewend uit op de grond, kreuwend, alsof het hem de grootste moeite kostte.

Het kostte inderdaad veel inspanning, zijn armen achter zijn rug wat dichters bijeen te brengen, maar toch slaagde hij erin en terwijl hij zich even op zijn rug heen en weer wentelde, als geplaat door de musketen en het sprin-

gend ongedierte, wrong hij het touw van zijn armen langs de harde bodem, wat naar omlaag toe. Hij herhaalde dit totdat het touw over zijn ellebogen schoot en toen wist hij, dat een enkele beweging voldoende was hem vrij te maken.

Die gedachte deed hem een ogenblik duizelen en gaf aan zijn blik een starrende uitdrukking.

Het is niet te zeggen of die plotselinge bleekheid en die starrende blik het wantrouwen gaande maakte van de soldaten, maar hoe dit ook zij, een hunner kwam langzaam overeind en naderde hem.

Op het ogenblik, dat de Jap zijn rechtersvoet oplichtte, teneinde het lichaam van de liggende man om te wentelen en zich te overtuigen of de touwen nog stevig vastzaten, deed een felle ruk van Henderson de koorden stukspringen. Een verschrikkelijke klap van de ijzerharde vuist, die de soldaat boven op het hoofd trof, deed hem zonder een enkele kreet ineenzakken.

Indien de andere Japanner zo verstandig was geweest, naar buiten te ijlen en alarm te maken, dan zou misschien alles nog geheel anders zijn geëindigd, maar hij vertrouwde op zijn geweer, velde het wapen in de kleine ruimte en deed een woedende uitval naar Henderson, die maar juist tijd had om op zijde te springen en het geweer bij de loop te grijpen, even onder de sluiting van de bajonet.

Het vlijmscherpe wapen drong met de punt in de tentpaal en de hevige schok deed de kaarslantaarn van de haak wippen, vallen, en in de val uitdoven.

De Japanse soldaat wilde de mond openen om te schreeuwen, maar Henderson greep hem in de duisternis bij de keel en de man roggelde onder die verschrikkelijke omknelling.

Henderson voelde meer dan hij zag, dat de soldaat zijn geweer, dat nutteloos was geworden, losliet, en naar zijn revolver greep.

Reeds hield hij het wapen in de hand en de volgende seconde zou hij het

hebben afgevuurd, toen Henderson zijn pols wist te grijpen en hem het wapen ontwong.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd het lichaam in zijn vreselijke greep slap en zonk ter aarde.

De reus begreep, dat hij geen enkel ogenblik te verliezen had. Hij bukte zich en het toeval bracht het vuurwapen onder het bereik van zijn hand. Hij keek, spiedend door de nauwe opening van de tent, naar buiten, maar overal heerste dichte duisternis; slechts nu en dan kwam de maan te voorschijn achter het wolkendek en verspreidde dan een zwak licht.

Daar hij volstrekt niet wist of hij de beide, of een van de Japanse soldaten gedood had, begreep hij dat snel handelen geboden was.

Hij wist echter volstrekt niet in welke tent Raffles en Brand bewaakt werden en zo moest hij op goed geluk een tocht door het kamp ondernemen en hoe klein het ook was, het onderzoek zou hem een kostbare tijd kosten.

Hij hoorde op enige afstand regelmatige voetstappen. Dat was natuurlijk een schildwacht en naar alle waarschijnlijkheid zou de man zijn dienst verrichten voor de tent van de bevelhebber, van de majoor dus.

Hij had zich plat op zijn buik geworpen in de schaduw van de tent, waarin hij zelf gevangen was geweest en toen zag hij vlak naast zich iets glanzen, met een blauwachtige gloed.

Het was de bajonet van het geweer van een der soldaten, dat bij de val half buiten de tent terecht was gekomen.

Hij maakte de sluiting haastig los en stak het wapen in zijn gordelriem. Misschien kon het nog dienst doen...

Juist was hij hiermede gereed of de regelmatige voetstappen naderden. Hij wierp zich opnieuw plat neer, op alles voorbereid, de revolver tot schieten gereed. En nu zag hij de schildwacht en het zwakke glanzen van de bajonet op zijn geweer, in het wisselende licht van de maan. Nu stond de man stil en Henderson zou gezworen hebben, dat hij in zijn richting keek.

Al zijn spieren waren gespannen als snaren, maar juist toen hij er over dacht op te springen en in 's hemelsnaam de strijd met de Jap te aanvaarden, keerde de schildwacht zich om, wierp het geweer op de andere schouder en hervatte zijn eentonige wandeling.

Onmiddellijk maakte Henderson hiervan gebruik, om zo zachtjes mogelijk verder te schuiven.

Plotseling hield hij op, vlak voor een der tenten en met moeite weerhield hij een kreet van vreugde.

Daar, vlak voor zijn ogen, zag hij een schoen. Het was een schoen van dik, geel leder, welke Henderson zo goed kende, alsof het zijn eigen schoen was.

Het was de schoen van Raffles! En in die schoen stak een been, dat tot de enkel onder een tentlap uitstak.

De maan, die even doorbrak, toonde hem het onderende van de « putty », die Raffles droeg.

Heel voorzichtig trok hij aan die schoen en een seconde later wist hij, dat Raffles klaar wakker was, want het been draaide zich heen en weer en de schoen kwam in beweging.

Nog wonderbaarlijker, die schoen gaf tekens!

Henderson kende de Morsetekens te goed, om dat niet te weten, telkens een langzame beweging naar rechts, dan twee snelle schokjes, dan weer een langzame, dan drie snelle...

« Ik ben hier met twee bewakers, beiden wakker, ben jij het Henderson? »

Henderson tikte snel, bij wijze van bevestigend antwoord, op de met geel leder bedekte voet en die voet seinde verder:

« Mijnheer Brand wordt drie tenten verder aan dezelfde kant vastgehouden. Heb je wapens? »

« Revolver en bajonet! » seinde Henderson terug, met korte en lange klopjes van zijn harde knokkel op de wreef van de schoen.

« Dring dan binnen en overval hen, ons leven staat op het spel »,

Henderson bedacht zich niet.

Hij bukte, sloeg het tentzeil terzijde en velde met een enkele slag van zijn

vuist, hard als steen, de man, die bij de ingang, op een muntkist zat.

De tweede bewaker, half dommelend en niet dadelijk begrijpend wat er geschiedde, velde zijn geweer, maar Henderson sloeg hem met zijn bajonet dwars over het hoofd en zonder een enkel geluid, terwijl het bloed hem over het gelaat stroomde, zonk de man ter aarde.

Met een enkele beweging sneed de reus met het bebloede wapen de touwen door, die de armen van Raffles gebonden hielden.

— Heb je ze gedood? vroeg deze fluisterend, zijn stramme spieren wrijvend.

— Dan zouden het wel heel zwakke

poppetjes moeten zijn, mylord. Dood zijn zij niet, maar ze hebben toch voor een paar uren ruimschoots genoeg. En al was het wel zo, het hemd is nu eenmaal nader dan de rok.

— Dan moeten wij nu trachten mijnheer Brand te bevrijden, James. Wij zijn nu met ons beiden. Als wij zijn twee bewakers onverhoeds overvallen, kunnen wij hen knevelen en binden.

— En als het lukt, hoe komen wij het eiland af, Mylord? Er zijn niet andere dan Japanse oorlogsschepen en de vissers mogen zeker, op straffe des doods, niet ultvaren met hun jonken.

— Dat is van later zorg, James, en ik geloof, dat ik wel een goed middel weet!

HOOFDSTUK V.

DE VLEGMACHINE

De twee mannen stapten over de onbewegelijke lichamen heen en Raffles sloeg voorzichtig de tentklep een weinig terzijde.

Juist naderde de schildwacht aan de andere kant. Door een kier volgde Raffles aandachtig zijn bewegingen.

De man naderde hem nog ongeveer twintig passen, stond stil, nam de omgeving op, draaide zich op zijn hielen om, wisselde van schouder en keerde op zijn schreden terug.

Raffles legde zijn vinger op de lippen en fluisterde Henderson in het oor:

— Die man bewaakt de tent van de majoor. Help mij slechts als het nodig is; ik heb de uniform van die schildwacht nodig.

Het volgende ogenblik stonden de twee mannen midden op het pad, dat de rijen tenten van elkander scheidde.

Als een kat sloop Raffles achter de schildwacht aan, met zijn eigen halsdoek aan beide punten in de handen, en met een bliksemsnelle beweging sloeg hij die doek over het hoofd van de schildwacht, tegelijkertijd het geweer wegdukkend en rukte de man achterover.

Deze, verbijsterd, liet zijn geweer los, om beide handen naar zijn mond te brengen, maar reeds had Henderson hem in zijn stalen knuisten en van dat ogenblik af was de man volmaakt weerloos.

De doek werd hem in de mond geprept, hij werd snel naar een duister

plekje gesleept en daar ontdaan van zijn uniformjas.

Raffles trok ze snel aan, deed de koppel om, drukte zich de pet op het hoofd en greep het geweer, dat Henderson reeds in veiligheid had gebracht. De soldaat werd stevig met armen en benen aan een boom gebonden, zodat hij zich niet kon verroeren.

Het moeilijkste werk was nu gedaan.

Raffles nam de revolver ter hand, die tot de uitrusting van de schildwacht had behoord en trad onverschrokken de tent binnen, waar Brand zich bevond, die in een rustige slaap was verzonken.

Er bleek zich slechts een enkele man bij hem te bevinden, die bezig was, een sigaret te rollen en verschríkt in de houding ging staan, toen hij bij die verboden bezigheid, naar hij meende, door een meerdere betrapt werd.

Bij het licht van de kaarslantaarn zag hij spoedig, dat hij met een Westering te doen had, maar hij kreeg geen gelegenheid deze ontdekking wereldkundig te maken, want een van Raffles' beroemde linkse directen was voldoende om dit te beletten.

De soldaat gaf zelfs geen kikk, maar scheen zich rustig tot een slaapje voor te bereiden, zich uitstrekkend op de grond. Ook hij werd gebonden en gekneveld, nadat Henderson hem handig van zijn uniformbus had ontdaan.

Brand was onmiddellijk wakker geworden en begreep de toestand direct, nadat de eerste verbijstering voorbij was.

Zijn touwen werden losgemaakt en hij kreeg last, zich in de uniform van de onschadelijk gemaakte soldaat te steken.

— Slaapt alles? vroeg hij, verbaasd en nog ongerust, zeer zacht.

— Gelukkig wel, Charles! antwoordde Raffles, en vast ook, want al zijn wij zeer voorzichtig te werk gegaan, een beetje lawaai hebben wij toch gemaakt, vrees ik! Laten wij dus zo spoedig mogelijk dit kamp verlaten.

— Waarheen zullen wij gaan? fluisterde Brand.

— Naar de baai, die is nauwelijks tien minuten gaans van hier.

— Maar Henderson heeft geen uniform!

— Dan zal hij onze gevangene zijn, dat is alles!

— En de wijze, waarop wij het eiland zullen verlaten? De kanonneerboden? Bedenk, dat de vissers niet mogen uitvaren en om te zwemmen, is de afstand wel wat groot.

— Je vergeet juist het middel, dat ik wil gebruiken, Charles. Er zijn vliegmachines, tenminste die waren er vanmiddag en wij willen hopen, dat zij nog altijd in de baai liggen!

— Prachtig, maar zij werden bewaakt door vier matrozen!

— Wat betekenen vier mannen voor ons, als het om ons leven gaat? Zijn we gereed? Ga tussen ons inlopen, Henderson, met je armen op je rug, alsof je gebonden waart.

En zo trok een ogenblik later die zonderlinge, kleine optocht langs het middenpad van het tentenkamp. Slechts eenmaal ontmoette men nog een schildwacht, die lusteloos tegen een boom leunde en waarschijnlijk veel liever had willen slapen.

In de duisternis herkende de schildwacht maar nauwelijks de Japanse uniformen; hij zag een grote, « vreemde duivel », schijnbaar geboeid, tussen twee collega's wandelen, en verder bemoeide hij zich niet met het geval.

Zo geraakte het drietal al heel gemakkelijk buiten het kamp en toen begonnen zij haastig de weg te zoeken

naar de baai, welke zij die middag, tegen het vallen van de avond gezien hadden.

En ook ditmaal kwam het onfeilbare instinct van Raffles hun weer te hulp.

Want na tien minuten zagen zij de zee, kenbaar aan een rand van wit schuim, de branding.

En daar lag de baai, bijna recht onder hen, waar het water heel kalm was.

De beide vliegmachines dreven daar op de kalme oppervlakte van het water, vastgehouden door hun kleine ankers.

Aanvankelijk geleek het, alsof die beide vliegtuigen daar geheel onbewaakt en eenzaam aan hun lot overgelaten waren, maar na enige tijd zag het scherpe oog van Raffles, in het schijnsel van de nu en dan tevoorschijn komende maan, een paar gedaanten bewegen aan de voet van de klippen.

Dat moesten natuurlijk de Japanse marinesoldaten zijn, aan wie de taak was opgedragen, die beide vliegtuigen te bewaken.

Toen zei hij op zachte toon, na de toestand goed te hebben opgenomen:

— Er moet hier ergens een pad naar beneden zijn. Vanmiddag zag ik het. Wij hebben geen tijd te verliezen, want als onze vlucht ontdekt wordt, zal er dadelijk alarm worden gemaakt. En worden wij opnieuw gevat, dan zal men zelfs niet wachten tot het aanbreken van de dag, maar ons, zonder veel omslag, fusilleren.

Het duurde echter nog enige ogenblikken vóór de valkenogen van Raffles, in de duisternis het smalle rotspad ontdekt hadden, dat naar beneden voerde, naar het rotsige strand, dat in een wijde hoog de baai omsloot, waar het water even kalm was als van een vijver.

Na ongeveer vijf minuten kwamen zij in het gezicht van de mannen, die daar beneden moesten zijn, want het pad maakte een bocht.

Waren zij in gewone kleding geweest, dan is het heel waarschijnlijk, dat zij met hun geweren zouden gaan schieten, maar de twee uniformen reddden

een situatie, die anders gevaarlijk genoeg zou zijn geweest.

Henderson speelde voortreffelijk voor gevangene, liep met zijn handen op zijn rug en gromde nu en dan iets, dat op een vloek geleek.

Raffles zocht met opzet de donkerste plekje, maar hij hield het Japanse geweer tot vuren gereed, want het was niet te vermijden, dat zij aanstonds in het volle licht van de maan zouden moeten treden.

— Ik hoop van harte Charles, zei hij heel zacht, dat het zonder bloedvergieten zal gaan.

— Ik hoop van harte, dat ik van dit vervloekte eiland wegkom, zei Brand tussen de tanden. En daar het mijn eigen huid betreft, moet je mij niet kwalijk nemen, dat het vergieten van een beetje bloed mij volstrekt niet zal doen aarzelen. Intussen, als er dan vergoten moet worden, dan heb ik liever dat het dan van anderen is. Mijn huid is mij nog veel waard en ik kan niet vergeten, dat wij binnen een paar jaren toch in oorlog met Japan zullen zijn. En dan moeten wij maar vast beginnen!

— Spot daar niet mee, Charles, zei Raffles ernstig. Het kon wel eens waarheid zijn wat je daar zegt. En zwijg nu, want er zijn andere dingen te doen, dan over toekomstige oorlogen te praten!

Er stonden wat kromgegroeide, spich tige bomen op het strand, die blijkbaar geen last hadden van het zoute zee-water, al waren zij ook bijna bladerloos.

Wat verder was een open plek en daar zaten vier mannen bijeen, met de knieën tegen de kin, die een strootje rookten of op betel kauwden, zoals de Javanen plegen te doen.

Twee hunner hadden hun geweren, met de bajonet op de loop, tussen hun knieën gevat. Allen hielden zij het gewaad gewend naar het naderende groepje en toen dit op een dertig meter verwijderd was, stond een hunner op.

Wie weet, was zijn wantrouwen er gens door gaande gemaakt, misschien had hij goede ogen en kon hij de trek-

ken onderscheiden van die twee soldaten, misschien zag hij ook, dat zij geen bajonet op het geweer hadden, zoals toch voorgeschreven is aan de soldaat, die een gevangene moet escorteren, misschien viel hem de eigenaardige vorm op van de rijbroek van de grootste der twee soldaten, die volstrekt niet geleek op de vlak onder de knie wijduitpijlende, militaire pantalon.

Raffles fluisterde een waarschuwingswoord en de mannen verhaastten hun schreden.

De Japanse soldaat wisselde op zachte toon eveneens een paar woorden met zijn makkers, waarna nog een hunner opstond.

En nauwelijks stond hij op de been, of op vrij verre afstand snerpte plotse ling een trompet, die alarm blies.

Het was duidelijk, dat de vlucht der drie gevangenen ontdekt was en dat men de gewonden had gevonden.

Schril en onheilspellend schetterden de trompetklanken door de stille nacht, die over een half uur zou wijken voor het daglicht.

En nog altijd klonk die trompet, toen een van de Japanners luid en dreigend een kort bevel riep en tegelijkertijd zijn geweer velde.

Het maanlicht moest hem nu duidelijk de gelaatsrekken hebben onthuld en de zonderlinge beenbekleding van die twee zogenaamde collega's.

— Tracht zijn geweer uit zijn handen te schieten Charles, en dan er op los! riep Raffles.

Om de waarheid te zeggen, begreep Brand niet veel van die wat ver doorgedreven angstvalligheid van Raffles, maar hij gehoorzaamde toch. Hij bracht bliksemsnel het geweer aan de schouder en vuurde.

Maar het was niet zijn eigen geweer, dat hij daar hanteerde en de kogel trof de man in de arm, waarmede hij zijn wapen ondersteunde.

Met een luide kreet van pijn en woede nam deze het wapen in de rechterhand en wierp het met alle kracht, waarover hij beschikte, naar Brand toe.

De vlijmscherpe bajonet drong door de mouw van Brands uniformjas en bleef toen steken in een der wanstaaltige bomen, waarmede het strand op die plek als bezaaid was.

Brand had alle redenen de zorg te verwensen, waarmede de Japanse militaire kleermakers te werk gaan, want hij rukte vruchteloos aan zijn mouw, toen hij bemerkte, dat hij als een vlinder op een kurk, vastgeprikt was aan de boom.

Hij was wel gedwongen, snel de tuniek los te knopen en er zich van te ontdoen. Een paar kostbare seconden gingen aldus verloren, en Raffles en Henderson waren hem reeds vooruitgesnel.

Zij hadden een klein voordeel, en dat was, dat twee soldaten eerst nog hun geweer moesten grijpen, terwijl een ander reeds ontwapend was.

Raffles gebruikte de kolf van zijn geweer, Henderson gebruikte alleen maar zijn vuisten en het is niet zeker, welke van die twee wapens het hardst aankwam. In ieder geval duurde de gehele strijd niet langer dan een paar minuten, want Brand was ook komen toe snellen en sloeg met zijn revolver zo hard op het hoofd van een der tegenstanders, die juist zijn geweer op hem wilde richten, ofschoon de afstand daartoe veel te klein was, dat de man bloedend ter aarde stortte.

En nog altijd bleef de trompet daar-ginds maar schetteren, een weinig dichterbij, naar het leek.

Maar de vier bewakers der vlieg-machines waren machteloos gemaakt, gewond en in geen geval in staat, om van hun wapens gebruik te maken.

Zonder verder nog tijd te verliezen, liep het ontvluchte drietal naar de oever van de baai, stapte in het ondiepe water en zij behoefden slechts tot even over hun knieën voort te waden, om de drijvers van de dichtsbijzijnde vlieg-machine te kunnen bereiken.

Op het zelfde ogenblik scheen het levendig te worden aan boord van een der Japanse tropedojagers, die omstreeks een mijl uit de kust, als een groot voorwerelds monster, op de golven leek te sluimeren.

Men had daar aan boord, in de stille nacht, die reeds bleek doorschenen werd van zachtrose lichtschijnsels in het Oosten, ongetwijfeld de klanken van de trompet gehoord. Ook de schoten, daar op het strand, waren stellig niet onopgemerkt gebleven.

Snel werd het lichter, zoals altijd onder de tropen en men kon reeds vaag de omtrekken van het grijsge schilderde oorlogsschip zien afsteken tegen de opklarende hemel.

Raffles overtuigde zich haastig, dat de benzinetank voor meer dan de helft gevuld was, hetgeen ruimschoots voldoende was voor het doel.

Hij bevond zich blijkbaar aan boord van een jachtvliegtuig, want vlak naast de bestuurderzetel stond een mitrailleur opgesteld.

Het was een van die toestellen, die door de draaiende schroef heen kunnen schieten, door middel van een kunstig bedacht mechanisme, hetwelk de as van de schroef in verbinding brengt met de zwengel van de mitrailleur.

Bovendien was de machine ingericht voor het afwerpen van kleine brandbommen, waarvan er zich een aantal bleek te bevinden in een soort van smalle goot, eindigend in een tuit, nog het best te vergelijken bij die van een reusachtige theepot. De bestuurder behoefde slechts aan een ring te trekken, die was bevestigd aan een staaldraad, om een schuif op te lichten, waardoor een van die bommen door de tuit viel.

Maar ook had Raffles aanstonds gezien, dat deze machine licht was, louter berekend op snelheid en gemakkelijke bestuurbaarheid en, Henderson bewoog bijna evenveel als twaalf van de grootte bommen!

Hij begon dus haastig de goot te ledigen van haar vreselijke inhoud en achtereenvolgens gleden de kleine, ronde ballen, met hun venijnige uitsteeksels, die zoveel dood en verderf konden verspreiden, zachtjes in het ondiepe water.

De reus, die de betekenis van deze tijdrovende manoeuvre zeer goed begreep, vroeg eenvoudig:

— Zal ik liever hier blijven en later nakomen, Mylord?

Raffles liet een kort lachje horen en zei:

— Het hier blijven zou waarschijnlijk niet de minste moeite opleveren, James, maar wat het nakomen betreft, geloof ik, dat wij niet al te optimistisch moeten zijn. Vooruit, klim in de machine en zoek je zo goed mogelijk een plaatsje. Vlug wat Charles. Als ik mij niet sterk vergis, hoor ik het ophalen van de ankers op de torpedoboot.

Een kort ogenblik luisterden de drie mannen aandachtig.

Inderdaad klonk op enige afstand het heldere, metalen geluid van een ankerketting, die door de kluisgaten loopt.

Er kon niet aan worden getwijfeld, de Japanner haalde zijn anker op en maakte zich tot actie gereed.

— En die vervloekte trompetter toert de hele buurt bij elkaar; barstte Henderson woedend uit. Het geluid komt steeds meer naderbij.

— Een reden te meer om ons te haasten, mijn waardel zei Raffles koeltjes. Zet de schroef aan Charles!

Dat was niet zo heel gemakkelijk, want daartoe moest men zich staande houden op een van de drijvers, die tamelijk ver voor de machine uitstaken. Die drijvers waren vochtig en glibberig en de schroef werkte stug. De minuten leken eindeloos, want telkens kwam het geluid van de trompet naderbij. En juist, toen de schroef pakte en de motor aansloeg vertoonden zich donkere gedaanten op de klip waarna er onmiddellijk enige schoten kraakten.

Maar de vliegmaschine stooft ook reeds vooruit over de gladde oppervlakte van het water, en Brand had moeite genoeg, zich vasthoudend aan de stalen steunbuizen, binnen in de machine te klauteren. Hij moest daarbij langs Henderson, die bijna de gehele ingang versperde en zich hijgend en kreunend zo klein mogelijk poogde te maken.

— Ik heb het altijd gezegd, mijnheer Brand, ik ben een mens voor het land en niet voor de lucht! Ik geloof, dat alleen de De-X voor mij geschikt zou zijn. Dat ding met zijn twaalf schroeven van Dornier.

Maar of Henderson al wrong en perste, hij moest zich laten zakken en zich schrijlings, met zijn lange, gespierde benen op de verbindingstangen der beide drijvers neerlaten en zo doende voor Brand de smalle ingang vrijmaken, die zich onder aan het toestel bevond en die de bestuurder kan afsluiten met een metalen plaat.

Intussen had de machine reeds vaart gekregen en stooft, door de vaste hand van Raffles bestuurd over de baai naar de open zee.

Brand had zich naast Raffles gewrongen en het eerste wat zijn hand ontmoette, was de houten greep van de mitrailleur, waarmede het wapen gericht kon worden.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, opende hij een der houten kistjes onder zijn zetel, haalde er een patroonlint uit en stak het uiteinde in de grendel van de mitrailleur.

Hij had het maar al te vaak gedaan en wist precies hoe hij met deze toestellen moest omgaan.

Henderson hield zich stevig vast met handen en voeten en keek eens achter zich, terwijl zijn haren hem om het hoofd woeien door de snelle vaart en de windzuiging.

De dag begon aan te breken. Snel trok de duisternis weg van zee en land. Op een afstand van enige honderden meters maakte zich de tweede vliegmaschine van de oever los.

— Die duivels, ze zullen ons nazetten, gromde Henderson voor zich heen.

En toen maakte een veel heftiger indruk plotseling een einde aan deze onbeduidende overwegingen.

Hij voelde een schok in de linker onderarm, een stekende pijn en toen

een gevoel, alsof een felle zweeps slag op die plek het naakte vlees had getroffen.

Hij had het fluiten van de kogel onmogelijk kunnen horen, maar hij begreep, dat hij gewond was.

Hij voelde hoe zijn arm krachteloos werd en hoe het lauwe bloed uit zijn

mouw droop. Vaag besepte hij, dat hij zou moeten loslaten...

En op datzelfde ogenblik maakte zich de vliegmaschine, als het ware met een sprong, los op het open water en steeg onder het daverend geweld van de schroef, stijl omhoog in de ochtend-lucht.

HOOFDSTUK VI.

VAN SCYLLA IN CHARIBDIS

Henderson beet zich op de lippen en mompelde voor zich heen:

— Ik geloof, dat ik in de aap ben gelogeerd! Ik zal straks wel moeten loslaten, want er zit geen kracht meer in die linkerarm, voor geen cent, en ik vraag me af, of één arm voldoende zal zijn, om me hier staande te houden, op dat onnozele stalen dwarsstangetjel Ik zou mij kunnen laten vallen en dat zou voor Mylord zeker wel het verkieslijkste zijn, want ik ben hier, wat de geleerden noemen, 'n blok aan zijn been. En die Japs blijven, geloof ik, maar doorschieten, die schavuiten!

Henderson hoorde dit schieten niet, want daarvoor maakte de schroef te veel geraas, maar hij kon het maar al te duidelijk zien, want vlak boven zijn hoofd zag hij het hout splinteren en splijten.

Hij voelde zich reeds wat duizelig worden door het bloedverlies, want de kogel scheen glad door de gehele arm te zijn gegaan en hij vroeg zich af wat het einde zou zijn, als hij er niet spoedig

in slaagde, binnen in de machine te komen.

Hij zette zijn voet op de kruising van twee langdraggers en stak zijn hoofd door de ronde opening.

Waarschijnlijk was het zijn behoud, dat Brand en Raffles hem op hetzelfde ogenblik zagen, zijn bleek gezicht en zijn van pijn verwrongen trekken en met verenigde krachten sjorden zij hem naar binnen, Raffles slechts met één hand, daar hij de tweede voor de stuurknuppel nodig had. Daar lag de reus nu, en beet zich op de lippen, toornig op zichzelf, alsof hij het was, die schuld droeg aan het geval!

— Zij hebben hem geraakt! riep Brand woedend.

— Verbindt hem, vlug, Charles! beval Raffles. Er zal wel een verband-trommel in de kist zijn. Het is voor-schrift.

Men bewoog zich daarbinnen al heel ongemakkelijk, tussen die mitrailleurs, de stuurstoel van geperforeerd plaat-ijzer, de bussen met munitie en olie, en de nauwe wanden van de machine zelf,

die door de arme Henderson bijna geheel werd ingenomen. Maar Brand vond toch tamelijk snel de blikken trommel met verbandmiddelen. Hij tornde haastig de mouw van Henderson's sportjeker los, sloeg zijn hemdsmouw terug, zag de wonde, smoorde een kreet van schrik en woede, en begon ze aanstonds te behandelen met bloedstelpend gaas, verbandwatten en wat er maar bij de hand was.

Hij wist maar al te goed, dat dit een wonde was voor een ziekenhuis en dat hij niet genoeg kon doen.

Brand kreeg echter niet veel tijd om hierover na te denken, want juist had hij Henderson verbonden, toen een heftige schommeling van het watervliegtuig hen bijna het evenwicht deed verliezen.

Hij hoorde daarbij een geraas, dat het geluid van de schroef nog ver overstemde en hij begreep, dat men aan boord van de torpedojager met afweergeschut op hen schoot.

Naar alle waarschijnlijkheid was men daar, door middel van seinen reeds op de hoogte gebracht van hetgeen er was voorgevallen en nu besteedde men een paar peperdure granaten aan die drie Engelse vluchtelingen, die daar weg vlogen met een kostbaar geheim in hun bezit.

Zodra hij zich had overtuigd, dat Henderson zo goed mogelijk verzorgd was en in een houding lag, die men onder de gegeven omstandigheden niet gemakkelijker kon wensen, plaatste hij zich weer achter de mitrailleur en greep met verwoede vastberadenheid, het houten richtingshandvat.

Een scherpe tik vlak naast hem bewees hem spoedig genoeg, dat het gevaar ook nog van een andere kant kwam.

Die tik was afkomstig van een stalen mitrailleurkogel, die in de lengte door de gehele machine was gegaan, en tenslotte dwars door de rug van de ijzeren stuurstoel, waarin Raffles gezeten was, op geen duim afstand van zijn lichaam.

Raffles had het natuurlijk ook gemerkt en met opeengeklemden kaken boog hij zich wat voorover en liet plotseling de machine een zo scherpe bocht

maken, dat de drijvers niet meer naast, maar boven elkander kwamen te liggen. In de volgende seconde, kreeg Brand zijn tegenstander in het oog en hij slaakte een kreet van wilde blijdschap, nu hij eindelijk op zijn beurt kon aanvallen.

Het tweede Japanse vliegtuig hing omstreeks twintig meter boven dat van de vluchtelingen, op een afstand van omstreeks een halve mijl, maar met een ruk aan de stuurknuppel deed Raffles zijn eigen toestel pijlsnel omhoog schieten, op gevaar af een botsing te veroorzaken.

Op het uiterste ogenblik liet hij de machine zwenken en als een bliksemflits schoten de twee toestellen elkaander voorbij, op een afstand van nog geen tien meter.

Brand, ineengedoken achter zijn mitrailleur, was gaan vuren, zodra hij de afstand gunstig dacht.

En hij had raak geschoten.

Weer beschreven de machines een scherpe bocht, zoals de rossinanten der ridders deden in de steekspelen, zoals stieren doen of herten, die eerst langs elkander rennen, omkeer maken en nogmaals op elkander toestormen.

Maar deze strijd was gestreden.

Wentelend en tollend, om en om buitelend, als een dodelijk getroffen snip, stortte de Japanse vliegmaschine bijna loodrecht in de golven, in een wolk van rook, waarin vurige tongen lekten.

Op het allerlaatste ogenblik sprong een kleine gedaante van de machine in zee.

Deze verdween bijna geheel onder water en kwam weer boven, gedeeltelijk.

Enige sloepen maakten zich onmiddellijk los van de torpedojager, en Brand zag hoe de matrozen als dollen aan de riemen rukten.

Een heel klein figuur spartelde rond in het water en hij zag het bewegen van de armen, toen de kleine gedaante rondzwom, rondom de machine, die langzaam opnieuw zonk en nu voor goed.

Hij zag hoe die kleine gedaante telkens en telkens weer dook, uit het oog verdween, weer boven kwam, en ten slotte iets scheen vast te houden, iets dat niet bewoog en waarmee de man wegzwoom in de richting van de naderende sloepen.

En toen was het alsof er een scherm neerviel, dat het schouwspel geheel aan het oog onttrok, want Raffles had de snelheid van zijn toestel nog opgedreven, de machine nogmaals een bocht doen beschrijven, waarna alles wegzonk in de diepte en vaag, nevelachtig werd, verdween.

Juist op dat ogenblik verscheen de zon boven de kim.

Brand keerde zich om op zijn nauwe zetel en keek naar Henderson.

De reus lag daar, bleek en met gesloten ogen.

Bewusteloos was hij niet, maar het bloedverlies had hem toch sterk aangegrepen.

Een man als hij, zou spoedig genoeg kunnen genezen, mits hij zo vlug mogelijk en op de juiste wijze werd behandeld.

Toen keek Brand naar Raffles. Diens gelaat stond strak, als van een antiek masker. Zijn rechteroor bloedde hevig; een kogel had dit zo bloedrijk orgaan getroffen.

Brand verbond het, zo goed en kwaad als het ging.

Toen hij weer omlaag keek, zag hij land en hij begreep, dat men de kust genaderd was. Het vasteland van China; Shangai zou nu spoedig genoeg opdoemen.

En vijf minuten later begreep hij nog iets anders, dat zeer ernstig was.

Het schieten was opnieuw begonnen, en met een kijker, die hij in het toestel had gevonden, kon hij duidelijk het inslaan zien van de Japanse granaten, niet ver van de monding van de Yang-Tse-Kiang.

De granaten waren afkomstig van 'n tweetal kanonneerboten van groot kaliber, die de rivier zover mogelijk waren opgevaren.

In het Noorden cirkelden twee vlieg-machines, tamelijk laag en het kon niet anders, of ook dat waren Japanners, want er werd op hen geschoten met Chinees afweergeschut, dat achter de forten van Woesoeng was opgesteld.

Nu was men boven Shangai, en niet zodra was het toestel voorbij de zuidelijke stadgrens, of van alle kanten openden de Chinezen met wapens van allerlei aard, het vuur op hun toestel, dat zij wel voor een Japans moesten aanzien, daar het de Japanse onderscheidstekens droeg. Een rijzende zon, stralen uitzendend boven een blauwe zee.

Zij stoorden zich er volstrekt niet aan dat de scherven van die granaten soms neervielen op de pleinen en in de straten van de Europese concessies.

Er viel onder deze omstandigheden niet aan te denken op de renbaan te landen, die zij reeds duidelijk konden zien.

Bovendien bestond zelfs het gevaar, dat men ook van de Franse en Engelse concessie uit, het vuur zou gaan openen, want de renbaan was, weliswaar, internationaal, maar de Fransen en de Engelsen zouden zeker niet dulden, dat daar een Japans jachtvliegtuig neerstreek.

Nog een ander zeer groot gevaar bedreigde hen, dit toestel was volstrekt niet geschikt om daarmee te landen op een grasveld, zelfs al was het zo glad en zonder kuilen, als dan van een renbaan. Men waagde er zijn huid bij en het kon alleen gebeuren, in geval van de uiterste nood.

Het werd echter een zelfmoord, onder omstandigheden als deze, nu er uit alle windrichtingen op de machine werd geschoten!

Maar er zou iets gebeuren, dat nog veel ernstiger was.

Een granaat explodeerde op zulk een korte afstand onder het vliegtuig, dat dit uit zijn baan werd geworpen, steigerde als een paard, dat de karwats voelt, en toen schuin omlaag schoot, als een dodelijk gewonde vogel.

En inderdaad was het vliegtuig ook gewond, een van de granaatscherven was dwars door de fuselage gegaan en had er een gat ingeslagen, groot als 'n vuist en dat zienderogen groter werd.

Iedere minuut langer in de lucht blijven, betekende ditmaal doodsgevaar, want reeds nu had Raffles de grootste moeite, het ongelijk belaste vliegtuig in evenwicht te houden.

Op omstreeks een halve mijl afstand, werden de forten van Woesoeng zichtbaar.

Zij braakten rook en vuur uit, en dat alles was gemunt op de vliegmaschine, welke de Chinezen alleen maar voor een vijandig toestel konden aanzien.

Met de uiterste krachtinspanning, slaagde Raffles er nog in de machine naar links te sturen en van dat ogenblik af werd het een zaak van louter toeval en geluk.

De doorschoten vleugel kraakte en spleet, en de glijvlucht begon verdacht veel op een val te gelijken.

Raffles zag op enige afstand water vóór zich en hij begreep dat het de Woesoeng Kreek moest zijn, die op enkele plaatsen een soort van klein meer vormt.

Het was in het midden van een van die meertjes, zeker niet groter dan honderd meter in doorsnede, dat de vliegmaschine eindelijk met luid geraas neerplofte, waarbij het drabbige water huizenhoog opschoot.

Het water was daar ondiep, hoogstens vijf meter, waarin de machine onmiddellijk als een steen zonk, zich in de modder boorde, vastgehouden door de zwaarte van de motor en met een geheel afgebroken vleugel.

Maar de drie mannen hadden zich op het laatste ogenblik weten los te maken, ofschoon Henderson hevige pijn leed aan zijn gewonde arm. En hij zou zeker niet boven zijn gekomen, zonder de hulp van Raffles en Brand, die hem onder water, weg trokken uit het vliegtuig en met hem naar de oppervlakte van het water stegen.

Proestend, bijna stikkend, hieven zij ten slotte het hoofd boven water uit

en werden onmiddellijk begroet door de woeste kreten van de Chinese soldaten, gestoken in een erbarmelijke, tot op de draad versleten uniform, het hoofd gedekt met een strooien punt-hoed, maar allen voorzien van moderne geweren.

Raffles en Brand mochten van geluk spreken, dat de Chinezen spoedig zagen, niet met Japanners te doen te hebben, want enigen hunner hadden het geweer al aan de schouder gebracht.

Ongeveer twintig mannen hielpen hen bij het aan land kruipen en hun verbazing was groot, toen zij daar Westelingen zagen, waarvan er twee gestoken waren in Japanse uniformen.

Daar er heinde en verre geen stad te bekennen viel, schoot er niets anders over dan een toevlucht te zoeken bij de bevelhebber over de troepen, die de forten van Woesoeng verdedigden.

Trouwens, er bleef hun niet veel keus, want de Chinezen, die hen gered hadden, omringden hen aanstonds, en nodigden hen met gebaren uit, mede te gaan naar de forten.

Daar Henderson echter niet in staat was te lopen, zo werd er een draagbaar gemaakt en acht van de sterkste Chinezen waren nodig, om het zware lichaam van de gewonde over te brengen.

De tocht duurde bijna een vol uur en was gevaarlijk en zeer vermoeiend, want allen moesten onder het voortgaan voortdurend dekking zoeken tegen het granaatvuur der Japanners. Want dezen bleven voortgaan, niet alleen de forten, maar ook de gehele omgeving met tergende regelmaat te beschieten.

Raffles liep naast de baar van Henderson en sprak nu en dan tot hem.

— Wat zijn dat voor gele knapen. Mylord? vroeg de reus, knikkend in de richting van de beide voorste dragers.

— Chinese soldaten, James, antwoordde Raffles.

— Weet u zeker, dat het soldaten zijn, Mylord, mompelde Henderson, met een wantrouwende blik naar de haveloze gestalten. Zij zien er veeleer als struikrovers uit.

— Dat is hier zo de gewoonte, James, antwoordde Raffles met een glimlach. Iedere goede Chinese soldaat is zijn loopbaan begonnen als bandiet! Dat kan ook vaak gezegd worden van de generaals, die hen aanvoeren.

— Een lief land, bromde Henderson voor zich heen. Geloof u, dat mijn wond spoedig zal genezen, Mylord.

— Als er zich geen complicaties voordoen kun je je arm binnen acht dagen wel weer gebruiken.

— En als er infectie bij komt, dan zal

de arm er af moeten, zei Henderson met een grijnslach. Kunnen wij niet weg van hier?

— Daaraan valt niet te denken, James! Ten eerste moet je rust nemen en ten tweede zullen de Chinezen ons niet zo gemakkelijk loslaten. Ik kan niet zeggen, dat deze soldaten mij bijzonder aanstaan. En ik ben het met je eens, James, zij zien er veel eerder uit als bloeddorstige bandieten, dan als strijders voor hun land.

HOOFDSTUK VII

TUSSEN CHINESE GENERAAL

De forten van Woesoeng hadden natuurlijk een militair hospitaal. Het was ingericht in een ruime kazemat, die vrij goed was geoutilleerd en tamelijk wel bomvrij, ten minste van Chinees standpunt beschouwd.

— Wel is waar, lag het reeds vol kermende gewonden, maar er kon toch nog een kleine plaats worden vrij gemaakt voor de Engelse reus.

Zodra Raffles zich had overtuigd, dat Henderson rustig kon liggen, ging hij zich dadelijk bij de bevelvoerende militaire dokter melden, die uitstekend Engels bleek te spreken. Daar deze met de handen in het haar zat en reeds bijna acht en veertig uren aan één stuk op de been was, aanvaardde hij gretig de hulp van die Engelsman, die hem mededeelde medicijnen te hebben ge-

studeerd en dit bewees door zwijgend, vlug en goed zijn werk te doen.

Hij en Brand, die zich als een uitstekend assistent ontpopte, waren echter nauwelijks een vol uur aan de gang, of aan de ingang van het lazaret verscheen een soldaat, die zijn zwarte ogen even zoekend deed rondgaan, op Raffles toestapte, nonchalant salueerde en hem toen verzocht hem naar generaal Li-Foe-Sjang te willen volgen.

Raffles had de vraag uitstekend verstaan, maar omdat een zeker instinkt hem waarschuwde, dat hij beter zou doen, zijn grondige kennis van de Chinese taal niet te verraden, zo keek hij de soldaat hulpeloos aan en de dokter moest er bij komen, om als tolk te dienen.

Hij bracht dus de vraag in het Engels over en Raffles vroeg in dezelfde

taal: Wie is generaal Li-Foe-Sjang?

— Onze bevelhebber, antwoordde de dokter kortaf.

— Komt het u niet voor, dokter, dat die bevelhebber verstandiger zou doen een deel van zijn troepen af te zonderen en daarmee een schijnaanval te doen op een linker flank van de Japaners, terwijl een andere afdeling langs sluipwegen, die hier zeer talrijk zijn, de rivier zou kunnen volgen en de rechter flank van de vijand zou kunnen omtrekken.

De dokter keek Raffles strak aan en antwoordde toen:

— Ik heb dienaangaande geen oordeel, mijnheer. Het is mijn taak de gewonden te verzorgen en niet om de krijgsoperaties te leiden; de generaal zal wel doen wat het beste is.

Raffles keek een kort oogenblik in het gele, onbewegelijke masker en daar hij zeer wel wist, op dat strakke gezicht nooit iets te zullen kunnen ontcijferen, draaide hij zich op de hielen om en maakte zich gereed de soldaat te volgen.

Hij knikte Brand toe, streelde heel even over het haar van Henderson, over wiens gelaat onmiddellijk een gelukkige glimlach liep en volgde toen de gewapende soldaat.

De zon stond reeds vrij hoog aan de hemel en de hitte begon onuitstaanbaar te worden. De man volgde een smal pad, langs de voet van de zware betonnen bolwerken, die zeker wel acht meters boven de vlakke uitrezen, Raffles begreep volstrekt niet, waarom de Chinezen niet van het bastion uit, dat onmiddellijk aan de rivier grensde, het vuur beantwoordden van de Japanse topedojagers, totdat hij en zijn gids langs het bastion liepen en hij bemerkte, dat de twee enige vrij ouderwetse stukken, die het telde, reeds van hun affuiten waren geschoten. Geen wonder, dat de Japanners rustig konden blijven voortgaan de forten van Woesoeng te beschieten. En indien zij beschikt hadden over zwaar belegeringsgeschut, dan zouden zelfs die zware betonnen muren reeds lang in puin zijn geschoten.

De twee mannen kwamen nu aan het water, de soldaat uitte een waarschuwingsskreet en begon eensklaps hard te hollen. Aanvankelijk begreep Raffles er niet veel van, maar een oogenblik later, zag hij het maar al te goed in! Er was een open plek van een twintigtal meters langs het water en die plek werd bestreken door het kanonvuur van de Japanse topedojagers. Wat verder begonnen de zeer sterke aarden verdedigingswerken, die het kamp van de Chinese generale staf moesten beschermen.

Raffles vond er volstrekt niets verneiderends in, zijn sprinterscapaciteiten tot het uiterste te benutten, want het hoofd te buigen voor een granaat is geen schande, en bereikte veilig de dekking van het aarden bolwerk. Een oogenblik daarna stond hij tegenover generaal Lie-Foe-Sjang, die vóór zijn tent was gezeten in een vergulden stoel en zich volstrekt niet de moeite gaf op te staan om de Engelsman te begroeten.

De tent zelf scheen zeer groot te zijn, was van zwaar, dichtgevouwen sneeuw-wit linnen vervaardigd en aan de hoeken versierd met roodgekleurde paardestaarten kwasten van gouddraad en andere versierselen, die het Raffles spoedig duidelijk maakten, waarom die zonderlinge generaal niet was overgegaan tot een maatregel, die zelfs een gewoon Engels sergeant, als doeltreffend had kunnen beschouwen.

Lie-Foe Sjang nam Raffles eens heel aandachtig op, speelde met een karwats, die een gouden doodshoofd tot knop had en vroeg toen, in erbarmelijk Engels:

— Is het waar wat zij mij zeggen van uw landing achter onze linies? Men zegt, dat gij in een Japanse machine zijt gedaald, hoe kwaamt gij aan dat toestel?

— Gestolen, antwoordde Raffles rustig. Uwe Excelentie moet het mij ten goede houden, de noodzaak dwong mij. Mijn vrienden en ik waren gevangen, wij werden met de dood bedreigd, er bleef ons geen andere keus over.

De generaal fronste zijn wenkbrauwen, dik als knevels en scheen diep over het een of ander na te denken. Na enige ogenblikken vroeg hij :

— Maar gij kunt in ieder geval een vliegmaschine besturen, luister dan. Wij hebben hier niet van die vervloekte, hedendaagse uitvindingen van de duivel, maar juist gisteren schoten enige van mijn mannen een Japanner neer, die nog juist genoeg leven in zich had, om zijn helse machine bijna ongeschonden te doen landen.

Een gebroken vleugel wordt op het ogenblik hersteld en zal over enige dagen gereed zijn. Gij zijt natuurlijk arm?

De vraag kwam zo onverhoeds, dat zij Raffles een ogenblik verbluft deed staan. Toen antwoordde hij glimlachend:

— Ik kan niet ontkennen, dat mijn vrienden en ik letterlijk alles verloren hebben bij dit noodlottige avontuur, Uwe Excellentie!

— Dan bied ik u 2000 yen aan, om die vliegmaschine zodra zij gereed is, te besturen; niemand van mijn mannen is hiertoe in staat, maar gij zult niet alleen gaan! Ik maak de reis met u mede. Vind u het bedrag hoog genoeg?

Twee duizend Yen betekende voor Raffles al heel weinig, maar hij was zeer nieuwsgierig hoe de zaak zich ging ontwikkelen en hij antwoordde dus met een bulging:

— Het is een vorstelijke beloning Uwe Hoogheid, maar sta mij toe, dat ik een paar vragen stel.

Weer werden de dikke wenkbrauwen gefronst en de grote vuisten van de generaal bogen de karwats tot een hoepel, maar hij zei:

— Maak het kort! Het is niet aan u, om voorwaarden te stellen, bedenk dat.

— Ik moet mijn beide vrienden met mij kunnen medenemen en gij moet mij toestaan een tussenlanding te maken op de renbaan van Shanghai. Daarna zal ik u brengen, waarheen gij maar wilt.

De generaal scheen een ogenblik na te denken en antwoordde toen:

— De machine is veel te klein voor vier personen, maar gij kunt terug ke-

ren om uw vrienden te halen, als gij mij gebracht hebt naar de plaats, die ik u te zijner tijd zal aanduiden.

Raffles keek de man eens goed aan, er was in het brede, pafferige gezicht, in de zwarte ogen iets gluiperigs, dubbelzinnigs, dat hem in het geheel niet aanstond; hij dacht hier nog over toen er haastig een adjudant kwam aanlopen, die op zachte toon, iets tot de generaal zei, terwijl hij eerbiedig boog.

Er liep iets als een glimlach over het brede gezicht en Lie-Foe Sjang zei:

— Laat mijn beminde broeder aanstonds hier komen; wacht hier vreemdeling, totdat het gesprek met mijn wapenbroeder zal zijn afgelopen.

Hij ging de tent binnen, liet de kleppen hiervan open en wachtte aldus in de schaduw, de komst af van een man, die ook wel een generaal zou zijn, ofschoon dit bij een Chinees al heel moeilijk te zeggen is. Toen hij naar de tent liep, keek hij Raffles in het langs lopen wantrouwend aan en deze hoorde hem op zachte toon iets vragen aan generaal Lie-Foe Sjang, die in het Chinees antwoordde:

— Dit is de vreemde duivel, die wij nodig hebben, Mah-Ko. Hij kan een vliegmaschine besturen; Boedha zendt hem ons. Wij kunnen dus ongehinderd spreken. Heb je het geld?

— Ik heb de helft, de andere helft zullen zij betalen, zodra gij daarginds zijt met de plannen.

Schijnbaar onverschillig keek Raffles naar de wapenoefeningen van een peloton soldaten, maar er was hem geen woord ontgaan van dit zonderlinge gesprek. Ook had hij een glimp opgevangen van een sterke tas van zeehondenleer, die tot barstens toe gevuld bleek te zijn met papieren.

— Die gele schurk, mompelde hij voor zich heen. De schavuit is dus van plan de forten aan de Japanners te verkwanselen voor een handvol goud en niet alleen de forten, maar ook het leven van een paar duizend arme drommels; nu ik het spel van Zijne Excellentie de generaal ken, zal ik er wel

voor zorgen, dat de alle troeven in mijn hand bijeenkomen.

Er was juist een week verlopen, na dit gesprek en de wond van Henderson had zich gesloten, ofschoon de reus zich op voorschrift van Raffles hield, of hij de gewonde arm nog geheel niet bewegen kon.

De vliegmaschine was geheel hersteld en daar Raffles daarbij zelf het toezicht had gehouden, zo kon hij ervan overtuigd zijn, dat de herstelling deugdelijk was.

Raffles had de toestand eens goed opgenomen en hij begreep, dat de Japanners de forten onmogelijk konden nemen, tenzij een ezel daar het bevel voerde of door verraad. De verdedigingswerken waren zeer gunstig gelegen, in een flauwe bocht van de rivier; ervoor strekte zich een moeras uit van een kilometer breedte, zodat een frontaanval slechts zou kunnen eindigen met de vernietiging van een geheel legerkorps! Het was ook volstrekt niets verwonderlijks, dat de Japanse opperbevelhebber gepoogd had, op deze veel goedkopere wijze zijn doel te bereiken met een paar honderd duizend Yen!

Raffles had inlichtingen ingewonnen omtrent Mah-Ko. Stukje voor stukje had hij de waarheid van een aantal Engels sprekende officieren vernomen.

Mah-Ko was een zeer kundig bevelhebber; hij had aan de militaire school van Saint-Cyr zijn opleiding genoten en hij was een volmaakte schurk!

Natuurlijk zou hij zijn aandeel in de buit ontvangen en daarvoor zou hij, zonder enige gewetenswroeging, die paar duizend mensenlevens opofferen.

Op de afgesproken dag van de aanval, zou hij de bezetting zo goed als in haar geheel voeren naar een plek, die aan de Japanners bekend werd gemaakt en waar zij, door goed verborgen batterijen, van te voren opgesteld, eenvoudig zouden worden weggemaaid.

In bijna ieder ander land zou iets dergelijks ongelooflijk klinken, in China was het iets heel gewoons.

In de avond van die zevende dag werd Raffles weer bij Lie-Foe-Sjang

ontboden, die hem eenvoudig toevoegde:

— Om twee uur stijgen wij op.

— Maar uwe Hoogheid, dan is het nog pikdonker! riep Raffles uit.

— Des te beter! hernam de generaal, hem met zijn scheve ogen sluw aanzien- de. Gij hebt met niemand gesproken over mijn plan, zoals ik u bevolen had?

— Alleen met mijn eigen vrienden, Uwe Hoogheid.

— Het is goed! Zorg dat gij om twee uur op het vliegveld zijt.

Raffles maakte een diepe buiging en verwijderde zich. En in zich zelf mompelde hij:

— Wat zou de zwaarlijvige schurk van plan zijn? Ik vermoed haast, dat hij mij onmiddellijk na de landing met een kogel uit zijn dienstrevolver in de rug zal afmaken. Nu, ik denk je vóór te zijn, vriend.

Raffles luisterde die gehele avond zeer scherp naar alles wat er in het geheim tussen de twee schurkachtige generaals verhandeld en besloten werd, zo vaak hem dit slechts mogelijk was. Te middernacht sleepte hij alles uit de bij toeval veroverde vliegmaschine weg, wat niet geheel onmisbaar was. De in richting tot het uitwerpen van bommen verdween, zelfs de metalen binnenbekleding van de cockpit, waarbinnen drie personen nauwelijks plaats konden vinden. En tenslotte, op een gunstig ogenblik, werd Henderson snel in de machine verborgen. De arme kerel had het daar lang niet prettig, want zijn lichaam vulde het achtergedeelte van het vliegtuig, maar hij klaagde niet en wachte geduldig op het uur van vertrek.

Lie-Foe-Sjang was in elk geval een man van de klok, want op het slaan van twee uur kwam hij opdagen uit de duisternis, gevolgd door een luitenant. Hij wisselde nog slechts enkele woorden met Raffles en kroop, met enige moeite, in het vliegtuig, door de luitenant gevolgd.

Raffles trok snel zijn vliegbril voor de ogen, greep de stuurknuppel en trok de machine stijl omhoog, de nachtelijke hemel in.

Men had bijna een half uur gevlogen toen Lie-Foe-Sjang ongeduldig uitriep, zich naar Raffles toebugend:

— Wat betekent dat? Waarom ga je niet landen?

— Ik wacht tot het licht wordt, Excellentie!

— Maar de zon is reeds op! Ik beveel je om terug te keren en dadelijk te landen op de plek, die ik je aanduidde!

Hij boog zich terzijde en sprak zacht in het Chinees tot zijn luitenant. Hij kreeg geen antwoord. Eensklaps trok hij met een ruk de uniformpet van het hoofd van zijn ondergeschikte, laakte een rauwe kreet en trok bliksemsnel zijn revolver, heel wat vlugger, dan men van zulk een log man zou hebben verwacht. Hij drukte het wapen in de zijde van zijn luitenant en trok de trekker over. Het wapen ketste. Hij schoot nogmaals en weer sloeg de pen vruchteloos in het ledige.

neer en poogde met zijn sterke, behaarde handen de keel van Brand — want deze was het! — te omvatten. Maar

een ijzeren vuist rukte hem achteruit en een ogenblik later was hij machteloos, aan handen en voeten gebonden en gekneveld:

Raffles landde vlot op een akker, naast de spoorlijn naar Nanking en liet de vliegmaschine met zijn inhoud, — behalve een zware tas van zeehondenleer — waar hij neerstreek. Een half uur daarna bevonden de drie stoutmoedige avonturiers zich op een langzaam voortkruiperende trein, onderweg naar de stad Nanking.

Landbouwers vonden veel later de vliegmaschine en de stijf gebonden generaal, die meer dood dan levend was, en bevrijdden hem.

Nog geen week daarna werd Lie-Foe-Sjang door zijn eigen medeplichtige, Mah-Ko, verraderlijk neergeschoten. Niet in de forten van Woesoeng, want die waren toen reeds ontruimd, maar in een smal slopje van de Chinezenwijk van Shanghai.

Chineese generaals houden er meermaals eigenaardige inzichten en methodes op na!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Verborgene Schat

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
2. — De gestolen Dolk.	44. — De Stem van het Verleden.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	45. — Zwarte Anna.
4. — Het Verwisselde Lijk.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
5. — Zonderlinge Epidemie.	47. — Gevaarlijk spel.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
7. — De Wraak der K. K. K.	49. — De Bende van Myra Bonati.
8. — Twee Doodsvijanden.	50. — Merry-Kid de verklikker.
9. — De Meester herleeft.	51. — Het Verlaten Slot.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	52. — De Riolen van Parijs.
11. — Raffles en Amor.	53. — Rovers en Verraders.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	54. — Een documentenjacht.
13. — De Broeder van Nicholson.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
14. — Avontuur in België.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
15. — De Moord in Kamer 13.	57. — Een Misluke Samenwerking.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	58. — De Kooi des Doods.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	59. — Jacht op Fortuin.
18. — De Strijd om het Geheim.	60. — De Gouden Wisselbeker.
19. — Naar het Goudland.	61. — Een Fatale Vrouw.
20. — Bloed en Goud.	62. — Een moderne Blauwbaard.
21. — De buitenste Duisternis.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
22. — De Waanzinnige.	64. — Een Spaans Drama.
23. — De gestole claim.	65. — Een merkwaardige diefstal.
24. — De bergduivel.	66. — Spoken op Marshy Manor.
25. — De Goud-fee.	67. — Chantage en Hypnose
26. — Onrust op Holderness Hall.	68. — De Lokstem van het Goud
27. — Het Geheime Document.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
28. — De Redding van « Goudhaar ».	70. — Het Revolutie Complot
29. — « Goudhaar ».	71. — Het Verlaten Huis
30. — De Smokkelkoningin.	72. — Het Spel met de Dood
31. — De Misdaad in de trein.	73. — Het Verstoorde Feest
32. — De Revue-Girl.	74. — Russisch Goud
33. — Professor Shirley.	75. — Een Moderne Robinson
34. — De Kit van Wong Li.	76. — De Moord in Fenchurch Street
35. — De Gewaande Radjah.	77. — Het Vioolwonder
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	78. — De Raadselachtige Moord
37. — De Duivels van de Gele Zee.	79. — Een Avontuur in China
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	
39. — Vijftig tegen één.	
40. — Ilona, de avonturierster.	
41. — De Kelder des Doods.	
42. — De onverwachte terugkeer.	

IN VOORBEREIDING :

80. — De Verborgen Schat
81. — De Chinese Schatkamer
82. — De Bende van de Gouden Ster

